



veto

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

België Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

afgifte: Leuven 1
weekblad - verschijnt niet van
juni tot augustus

Stageperikelen bij verpleegkunde Hygiëne overboord

De noodzaak van een adequaat hygiënebeleid is sinds enkele jaren tot elke verpleeginstelling doorgedrongen. Toch laten het Universitair Ziekenhuis Leuven (UZ Leuven) en de Katholieke Hogeschool Leuven (KHLeuven) een belangrijke steek vallen. Onder andere stagiairs verpleeg- en vroedkunde moeten consequent hun uniforms zelf wassen. Ook op voordelige maaltijden hoeven de stagiairs vaak niet te rekenen.

IDE SMETS & CHRISTOPH
MEEUSSEN |

De opleiding verpleegkunde aan de K.H.Leuven omvat drie jaar waarvan de student 37 weken stage lopen, 60 % daarvan vindt plaats in het U.Z.Leuven. De rest van de tijd zwerven ze uit naar perifere ziekenhuizen. Ondanks de werkdruk en intensiteit van zo'n stageperiode ondervinden stagiairs nadelen die het verplegend personeel aan de UZ Leuven niet kent.

Een eerste heikel punt vormen de uniformen. Verpleegkundigen hebben eigen uniformen met hun naam op. Deze worden gewassen door het ziekenhuis. Bij studenten zit de situatie anders in elkaar. Zij moeten in het eerste jaar verpleegkunde een uniformset aankopen die twee broeken en drie bovenstukjes omvat. Dat komt neer op een kost van ongeveer zestig tot zeventig euro. In tegenstelling tot het verplegend personeel moeten stagiairs wel zelf instaan voor de reiniging van deze uniformen.

WASMACHINE

Dat is niet onlogisch, maar het roept wel een heel aantal vraagtekens op. Filip Haegdorens, student verpleegkunde: "Vaak kom je als verpleegkundige in contact met MRSA, beter bekend als de moeilijk in te dijken ziekenhuisbacterie, of met patiënten die gebloed hebben. Dan is het noodzakelijk dat je van

uniform wisselt, maar al snel valt het aantal uniformen dat je hebt aangekocht, klein uit. Je kan natuurlijk een extra set aankopen, maar dat betekent meteen een meerkost. Daarenboven is het zelf reinigen van de uniforms zeker voor kotstudenten een probleem. Zij wassen immers vaak niet zelf waardoor een uniform dat op maandag bevuild werd met besmettelijke bacteriën als Clostridium vaak eerst een week in een zak blijven zitten en pas dan mee naar huis worden genomen. Het best worden uniformen dan apart gewassen, maar de realiteit is dat ze samen met andere kledingstukken in de wasmachine belanden. Hygiënisch kan je dat natuurlijk niet noemen."

Ook de K.H.Leuven geeft toe dat men op dat punt inconsequent is in het hygiënebeleid. Helly Symens stagecoördinator voor de opleiding verpleegkunde, zoekt al lang mee naar een oplossing, maar die kwam er nog niet: "Ik heb een rondvraag gedaan binnen de associatie en ook andere hogescholen kampen met deze problematiek. Qua logistiek ligt de kwestie zeer moeilijk. Mocht het UZ Leuven nu beslissen om de stagiairs van uniforms te voorzien dan is dat niet voldoende aangezien de perifere ziekenhuizen ook meteen moeten volgen."

ALMA

Verder is er ook nog een maaltijd-kwestie. Tot vorig jaar moesten sta-

Apert in kooien aan de K.U.Leuven



Deze zaterdag werd er betoogd tegen het gebruik van een vijftienvigtal makaakapen voor neurofysiologische onderzoek. Voor de onderzoekers is dit een wetenschappelijke noodzaak, voor activisten is het machogedrag. p. 3

giars verpleegkunde bezoekersprijzen betalen om 's middags een maaltijd te nuttigen in de personeelsrefter. Ondertussen is er na lang ijveren van de studentenraad en ook de stagecoördinator en directeur verpleging UZ Leuven Lon Holtzer een tussenoplossing uit de bus gekomen die stagiairs de mogelijkheid biedt om aan een voordeliger tarief te eten. Er wordt nu ook gratis soep voorzien. Concreet betekent dit dat stagiairs zes euro betalen voor een maaltijd voor het personeel drie euro kost. Al een stuk beter dan de twaalf euro voordien, maar nog altijd erg verschillend van de situatie in de perifere ziekenhuizen. Daar kunnen stagiairs probleemloos mee aanschuiven aan dezelfde prijs.

Dat men deze inconsequente prijsbeleid handhaaft, heeft te maken met de aanwezigheid van een studentenrestaurant aan de Faculteit. "Dat is echter geen volwaardig alternatief," meent Filip, "aangezien je als verpleegkundige in shiften werkt en slechts 45 minuten pauze hebt, is het niet evident om in de Alma te gaan eten. Zo is er al een probleem met de afstand. De heen-en-weerwandering tussen je stageplek en de Alma aan de Faculteit Geneeskunde neemt al snel 20 minuten in beslag. Daarenboven mogen we volgens de facultaire diensten in het verplegeruniform helemaal niet binnen in de Alma en moeten we ons in principe ook omkleden. Daar komt dan nog bij dat

de Alma op de middaguren erg druk bezocht is, waardoor er soms lange wachtrijen staan. Het is dus onbegonnen werk om helemaal naar daar te trekken en ook nog rustig te kunnen zitten en eten."

Naast praktische bezwaren zijn er eveneens gevoelsmatige argumenten. Veel studenten vinden het gewoon fijn om met de andere verplegers uit hun team 's middags aan tafel te zitten. Volgens Filip dient een stage uiteraard voor inhoudelijke ervaring, "maar daarnaast zijn ook andere vaardigheden belangrijk, zoals op een professionele manier leren omgaan met je collega's. Zeker in de langere stagen, waarbij je in het begin overigens vaak erg veel steun krijgt van je collega's, is leren omgaan met hen van groot belang."

De K.H.Leuven is zich bewust van deze problematiek, maar ziet voorlopig geen oplossing. Helly Symens: "Het UZ Leuven is een grote instelling. Er zijn daar niet alleen stagiairs verpleegkunde, maar ook een heel aantal laboranten, kinesisten, diëtisten, die er stage lopen. Als de stagiairs verpleegkunde aan personeelsprijzen mogen eten, dan moet dat ook mogelijk worden gemaakt voor al die andere stagiairs. Deze meerkost is voorlopig niet haalbaar voor het UZ Leuven noch voor de K.H.Leuven."

De straat op

Omdat een gewaarschuwd man er twee waard is, geven we even mee dat het 26 maart ondanks eventueel terrasjesweer misschien toch geen slecht idee is binnen te blijven. Op die dag trekken immers twee betogingen door de Leuvense binnenstad. Devertrekplaats van de ene optocht is het Pater Damiaanplein. De tweedestoet vertrekt op het Herbert Hooverplein.

Studenten die reeds in het be-

zit van een auto zijn, noteren best een parkeerverbod op verscheidene locaties. Een exhaustieve lijst is te vinden op www.politieleuven.be, alwaar men ook kan nakijken waar het stallen van fietsen en terrassen wordt verboden. Om betogers die niet slechts uit ideologische idealen op straat zijn gekomen, niet extra aan te moedigen, wordt het buitenzetten van vuilnis die avond eveneens sterk ontmoedigd.

Mocht je ondanks al deze raadgevingen per abuis tussen de

twee manifestaties terecht komen, rep je dan als de bliksem naar het station. Vanaf 19.30 uur rijdt de Lijn immers niet meer door de stad en ben je voor de rest van de avond aangewezen op het station als enige vertrek- en eindhalte.

WIE?

De eerste serie betogers zijn van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV). Dat naar jaarlijkse gewoonte - al is het niet altijd in Leuven te doen. De slogan van de

betoging is "Vlaams, sociaal en nationaal". Tegenstanders van deze beweging organiseren een tegenbetoging vertrekkende uit het Damiaanplein.

Aan linkse zijde leek er eerst onenigheid te heersen tussen Comac (de jongerenafdeling van de PVDA) en de Actief Linkse Studenten (ALS). Nu zouden ze toch samen optrekken tegen het NSV.

(ED) |

(advertentie)

GROEPT
INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

Veto trakteert:
3 x 2 tickets
voor Bob Log III
(zie snel op p. 14)

Opinie: NSV versus links

U kon ze dezer dagen onmogelijk vermijden; de flyerende linkse rakers die oproepen om massaal te betogen tegen het NSV. 'Laat je denken niet begrenzen' is de slogan van laatstgenoemde. Vreemd toch, dat een vereniging die sympathiseert met het fascisme stelt dat we ons denken niet mogen laten begrenzen of opleggen. Ik associeer fascisme eerder met 'behele is befehl'. Een contradictio in terminis lijkt me dat. Wat is het NSV? Een vereniging waar jongeren zich bij aansluiten omdat ze standpunten behartigen die, laat ons hopen, nooit effectief deel van het beleid zullen maken. Dewelke? Daarvoor wijs ik u graag door naar de site van het Vlaams Belang.

Een bende naïvelingen en devianten is het in mijn ogen. Niet dan? Een lint dragen waardoor ze zichzelf vrijwillig stigmatiseren en met een bizar klakske op het hoofd rondlopen, dat is toch reden genoeg om te spreken van een bende zonderlingen. Als hun slogan al rijnecht tegenover een door hen-

zelf beminde ideologie staat, dan rammelt er toch wel iets. Waar? Dat laat ik in het midden.

'Laat je denken niet begrenzen', houdt dat misschien in dat we eindelijk eens moeten zeggen dat negers inferieur zijn en Marokkanen dieven? Of dat we ze allemaal moeten terugsturen naar 'eigen land'? Nee, dat moeten we zeker niet want dat is je reinste onzin. De deportatie van allochtonen is evenwel geen standpunt van het Vlaams Belang. Waarom niet? Omwille van het 'dubbele gezicht' van extreemrechts: extreem naar de insiders en gematigd naar de kiezers toe. Dat maakt iets heel duidelijk: mensen zijn niet ontvankelijk voor die radicale kant van extreem-rechts. En daarmee is alles gezegd: extreem-rechts wordt in zijn wezen niet geaccepteerd door het gros van de samenleving.

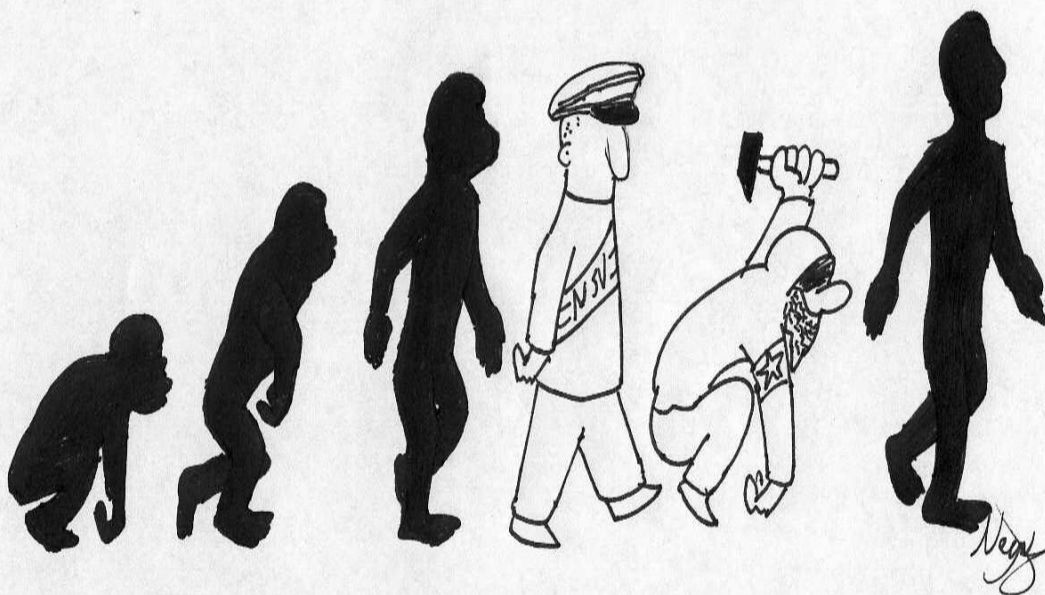
Waarom toch neemt links een vereniging serieus die zichzelf nog eens niet serieus neemt? Laat die fascistische toch betogen! In kleine getalen zullen ze door de straten

lopen, hun boodschap luid schreeuwend, want zacht valt te hard op hoe hersenloos ze wel niet is. Onderling zullen ze zich gesteerd voelen, maar individueel zal het inzicht komen dat ze nagenoeg alleen staan. Met een tegenbetoging maakt men alleen maar duidelijk dat het NSV serieus genomen wordt, in plaats van ze gewoonweg te negeren. De kracht van de stilte is sterker dan de schreeuw om aandacht.

Anderzijds, als het ALS en Blokbuster neonazis en NSV'ers op één lijn stelt, dat moet ze ook maar eens in eigen boezem kijken; en dan meer specifiek naar de 250 linkse anarchisten die verleden jaar rel schopten in Gent. Een vreemde daad, van zij die 'peace, love and understanding' preken. Misschien is een deel van de linkse rakers wel in hetzelfde bedje ziek als de NSV'ers?

GERRIT VAN KERCKHOVEN |

Darwin, the missing link



In zijn dagboek laat fictief rector-kandidaat Geert Janssen zijn licht schijnen op het verkiezingsgebeuren. Een exclusieve blik achter de schermen van de (toekomstige) macht.

Dagboek van kandidaat-rector Geert Janssen (6) Betrokken en bezorgd

Alle kandidaten hebben het eerste obstakel van de rectorverkiezing overwonnen, dus ook Geert Janssen, student en rector-kandidaat. Over zijn schouder lezen we mee in de persoonlijke pennenvruchten waarin hij zijn wedervaren wekelijks verwoordt.

GHOSTBUSTER |

Maandag. «*Muchos por falta de sentido no lo pierden.* Velen verliezen hun verstand niet, aangezien ze er geen hebben. Hoe is het mogelijk dat alle kandidaten worden voorgedragen door een representatief deel van het stemvee? Ziet dan niemand dat ik de enige geloofwaardige kandidaat ben? Veel verstand is onder de stemmende academici niet verloren kunnen gaan, dunkt mij.»

«Afin, zo lang het spel te mijner wille correct gespeeld wordt, kan ik niet anders dan winnen. Volgens Lord Byron zijn er twee opties, zoals in elk spel: winnen of verliezen. Maar wie creatief is met de spelregels, sluit die tweede als de wiedeweerga uit. En bovendien: iedereen weet wat er

met Byron gebeurd is. Dodelijk gestorven aan een morbeuze agonie met fatale afloop. Daar hoedt deze jongen zich wel voor.»

Woensdag. «Vlaanderen verwelkomt mij. Tenminste, indien de enkele cabinetards die mij vorige week hebben opgebeld en nu voor mij zitten bij wijze van synecdoche de gehele Vlaamse natie vervleesliken. Het zal wel. Vlees genoeg.»

«Ze waarschuwen me voor een tegenkandidaat die ze zelf hebben gekend: dat hij zich ongelukkig voelde in de politiek, zeggen ze, dat hij grondig is in het voorstellen van verschillende opties maar zelf geen keuzes durft te maken. En zo *ad infinitum*. Ik luister al niet meer. Het profiel van mijn collega-strijders interesseert me slechts matig. Ik doe het

op eigen kracht, ik laat de kiezers een positieve keuze maken voor de kandidaat die hen het best vertegenwoordigt. Ik, Geert Janssen.»

Zaterdag. «De equinox, altijd een mooi moment. Dit is de dag van het evenwicht, in balans gehouden door een nacht van exact even veel evenwicht. Even zwicht ik zelfs, door de schoonheid van de tijd van het jaar: tegen mijn voornemens in bel ik voor een afspraak met de belangrijkste oud-rector die aan onze Alma Mater nog een professorenbureau heeft. Niet dat hij daar ooit komt, maar het symboliseert zijn bijzondere betrokkenheid bij de basis toch.»

«De oud-rector vraagt me hem meteen te bezoeken. We eten tezaamen, hij praat als was hij alleen. Een bijzonder interessant gesprek, overigens. Het duurt drie uur en gaat over een heleboel zaken, maar vooral over de rol van diversiteit aan onze instelling. Betrokken en bezorgd dist mijn disgenoot een waarachtig verhaal op waarin de protagonisten

Gaan lopen voor studenten

De lamentabele staat van de studentenvertegenwoordiging kwam hier vorige week al aan bod. Nog geen drie dagen na het verschijnen van de vorige *Veto* werd een beroep gedaan op 'onze' leiders en wederom was hun reactie ongepast. Sta me toe hieronder even te schetsen wat er is gebeurd.

Er zijn twee hoofdrollen te verdelen in deze tragedie. Aan de ene kant staat LOKO, de Leuvense studentenraad. Aan de andere kant vinden we ResPACT, een campagne van talloze jongeren- en studentenverenigingen die ijveren voor onderwijsdemocratisering en goedkoop kwaliteitsvol onderwijs. Je kent vast hun recentste slogan: 'Studenten zijn misschien wel varkens, maar geen melkkoeien', gericht tegen een stijging van de inschrijvingsgelden voor hoger onderwijs.

Verkleed als varkens kwamen woensdag enkele enthousiastelingen voor ResPACT betogen aan de bureaus van LOKO, dat tot op heden weigerde zich met de campagne in te laten. Centraal in de ludieke protestmars bevond zich een doodskist, symbolisch voor democratisch onderwijs en gevuld met vijfduizend handtekeningen van Leuvense studenten en enkele professoren die de ResPACT-campagne steunen. De actievoerders hoopten dat LOKO in deze vijfduizend stemmen van de eigen achterban reden genoeg zou zien om de standpunten van ResPACT te erkennen of op zijn minst in debat te gaan over de inhoud ervan.

De jongens en meisjes van ResPACT konden echter niet op veel bijval rekenen in Leuven: geen stafmedewerker, geen ondervoorzitter of voorzitter te zien. Over waar ze zich bevonden zal ik straks nog even een woordje plaatsen. Eerst even vooruitlopen in de tijd.

DIALOGO

Het zal niet de laatste maal zijn dat ResPACT bij LOKO bot vangt. Zo zal LOKO, die officieel niet tegen de verhoging van de inschrijvingsgelden is, eveneens afwezig tekenen op het debat daarom-

trent, dat plaatsvindt op 1 april. Communicatieproblemen doen zich blijkbaar voor in alle echelons van de Leuvense universiteit.

Waarom LOKO dit standpunt huldigt, blijft tot op heden een groot vraagteken. Zou het iets te maken kunnen hebben met de politiek die de hedendaagse studentenvertegenwoordiging bedrijft? Zou het zijn omdat eerder linkse organisaties ResPACT steunen? Zou het zijn omdat de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) wel tegen de hogere inschrijvingsgelden is? Welke student zou voor een verhoging zijn van de inschrijvingsgelden, behalve blijkbaar zijn vertegenwoordigers?

En trouwens, als hogere inschrijvingsgelden nodig zijn om het hoger onderwijs betaalbaar te houden, dan hebben we nog altijd de regering en de onderwijsinstellingen om ons daarop te wijzen. Als student op voorhand toegeven is absurd.

KIND

Even samenvatten: LOKO is tegen, niemand weet waarom en ze willen de discussie met ResPACT niet aangaan. Nog één iets is niet opgelost: waar waren onze vertegenwoordigers om ons te vertegenwoordigen? Wel: ze waren ons aan het vertegenwoordigen op de studentenmarathon. Om deze taak ten volle te vervullen, waren ze reeds twee uur voor het vertrek gevluht, toevallig net voor de aankomst van de ResPACT-studenten. O ja, nog één stafmedewerker had zich verschanst in het LOKO-gebouw. Lichten uit en deuren toe, uiteraard.

De tragische conclusie van het verhaal: onze studentenvertegenwoordigers vertegenwoordigen ons niet, ze luisteren niet naar hun studenten en ze durven geen verantwoording af te leggen. Jammer, maar helaas.

PIETERJAN BONNE |

Bovenstaand artikel is een opiniestuk en mag dus niet verward worden met officiële standpunten, bijvoorbeeld van LOKO.

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

**AD
FUNDUM**

**Elke
werkdag
tips en
info voor
de
student** (advertentie)

hijzelf, een Nepalese sans-papier en zijn eigen betraand gezicht zijn. Het is zeer verhelderend, vooral omdat ik nu eindelijk inzicht heb gekregen in de grootsheid van deze grote oud-rector. Ik heb er nu nog meer zin in gekregen.»

«Als ik rector word, zal ik mij ook inzetten voor de zwakkeren in de samenleving — of ze zich nu in de straat bevinden, dan wel in een tochtig gebouw dat op krukken

loopt. Op mij kunnen ze rekenen.» **Zondag.** «In mijn hoofd is geen plek voor dwaling, maar soms komt de nevel op en ken zelfs ik een zwakker moment. Hoe lang nog tot de zekerheid het wint van de vage voorspellingen? Hoe kan ik weten wat de toekomst brengen zal? Diderot, als vanouds, biedt houvast: «*Le présent est gros de l'avenir.*» Vrij vertaald: de toekomst begint vandaag.»

Betoging tegen gebruik apen als proefdieren

“Vlooiën in onze pels”

Deze zaterdag werd er betoogd tegen het gebruik van een vijftiengestigtal makaakapen voor neurofysiologisch onderzoek. Voor de onderzoekers is dit een wetenschappelijke noodzaak, voor dierenrechtenactivisten wetenschappelijk machogedrag. Wie heeft gelijk? Geen makkelijke vraag, maar we leggen alvast enkele argumenten van de actievoerders voor aan de wetenschappers.

IDE SMETS & TOM DEMEYER |

In eerste instantie bestaat er volgens veearts André Menache, een groot tegenstander van het gebruik van proefdieren voor biomedisch onderzoek, een Europees besluit dat zegt dat als een experiment kan worden uitgevoerd zonder dierenproeven, het verboden is dieren te gebruiken. Onderzoekers zouden deze reglementering volgens hem zonder scrupules naast zich neerleggen.

Professor Peter Janssen, directeur van het laboratorium neurofysiologie, vindt dit een pertinente onjuistheid: “Er is een onafhankelijke commissie van experts die het gebruik van dierenproeven evalueert. In september is er een publieke hoorzitting geweest, samengesteld uit mensen die ik van haar noch pluimen ken, die zich vragen heeft gesteld bij de noodzaak van dierenproeven op verschillende domeinen binnen het biomedisch onderzoek zoals neurowetenschappen, infecties en toxicologie. Ze zijn tot het besluit gekomen dat het absoluut essentieel is om de aap in die context te blijven gebruiken.”

Als alternatief voor dierproeven haalt Menache verschillende niet-invasieve methodes aan om hersenen te scannen aan zoals MRI, CT, PET. Peter Janssen bevestigt dat deze technieken heel erg nuttig zijn in hun experimenten, maar dat de beeldvorming die deze scans opleveren als alternatief gebruiken ontoereikend is: “Met beeldvorming kun je de bloeddorstrooming zien in de hersenen, maar je kan de hersenactiviteit zelf niet meten. Je meet dus iets indirect: als een gebied meer activiteit heeft, gaat het meer bloeddorstrooming krijgen. Er is wel een zekere correlatie, maar er zijn ook veel situaties waarbij die twee niet overeenkomen.”

Menache heeft niet alleen problemen met de gebruikte technieken, maar daarenboven leiden de dieren een dieronwaardig bestaan in de laboratoria: “Voor de onderzoeken moeten de dieren in een speciale stoel volledig gefixeerd zit-

ten, vervolgens moeten ze uren in een zwarte kamer op een knop drukken als ze een lichtpunt herkennen om dan een beloning te krijgen van bijvoorbeeld een paar druppels water. De herkenning van zulke punten heeft een training van vaak meerdere jaren gevraagd. De rest van hun dag spenderen ze alleen in kooien zonder omgevings-elementen.”

GETRAIND

“De apen worden inderdaad gedurende een lange periode getraind om bijvoorbeeld lichtpunten te herkennen op een scherm,” vertelt Janssen, “maar uit studies waarbij men nagaat wat natuurlijk is voor

het gedrag, blijkt dat de dieren in onze laboratoria hetzelfde hebben. Ze moeten iets doen om een beloning te krijgen. Het dier is dan ook zeer gemotiveerd om deel te nemen aan de tests. Het is verder inhoudelijk belangrijk voor een dier om te weten waar hij eten zal krijgen. Sommigen zijn er van overtuigd dat de dieren hier een stresserend bestaan leiden, maar dat is absoluut niet waar. De apen zijn heel kalm en dat moet ook aangezien enkel hun hoofd gefixeerd wordt. De armen en ledematen kunnen vrij bewegen en als dat dier het beu is, kunnen wij hem niet dwingen om te blijven zitten. De experimenten zijn op aandacht gebaseerd. Als het dier niet wil, dan wil het niet.”

Jef Arnout, directeur van het proefdierenlaboratorium op Gasthuisberg, leidt ons rond door het proefdierenlaboratorium: “Toen het onderzoek hier begon zaten die apen solitair in een kooi. We beseften dat dat niet goed was; apen zijn immers sociale

beesten. Vandaar dat we nu groepen apen samen huisvesten. Ze zitten in kooien die per vier aan elkaar verbonden zijn en eventueel voor onderzoeken van elkaar kunnen gescheiden worden. Mochten we alle dieren samen zetten in één ruimte zou er een leiderschapsstrijd uitbreken onder de dieren met geamputeerde vingers of tenen ten gevolge van wat ook zou gebeuren in de vrije natuur. Ze blijven ook niet heel de dag in hun kooi; één keer per dag verhuizen ze naar de speelruimte om zich daar gedurende een viertal uur te kunnen uitleven.”

VLOOIËN

In het neurofysiologisch laboratorium op Gasthuisberg wordt enkel fundamenteel onderzoek verricht naar de werking van onze hersenen zonder directe op geneeskundige toepassingen. Dat onderzoek moet volgens Menache enkel de nieuwsgierigheid van de onderzoekers stillen. Als veearts heeft hij geen enkel

nut van de bevindingen van dit soort onderzoek, en ook de waarde voor de menselijke geneeskunde is minimaal als we hem mogen geloven. Voor Janssen, daarentegen, is de noodzaak van dit soort onderzoek een onweerlegbaar feit: “Het onderzoek dat wij verrichten, zal in de toekomst helpen om de menselijke geneeskunde een grote stap voorwaarts te laten zetten. Dit is op lange termijn denken. Ook alle huidige, bestaande inzichten uit de neurologie, inclusief hun toepassingen, zijn gebaseerd op bevindingen van twintig, dertig jaar geleden.”

Zowel Janssen als Arnout zien de acties van de dierenrechtenorganisaties als een manier om aan het publiek uit te leggen wat er met het belastinggeld gebeurt. “Ze dwingen ons ertoe verantwoording af te leggen,” omschrijft Arnout het, “Eigenlijk zijn zij een beetje de vlooi in onze pels. Het is niet zo erg dat we de jeuk uit onze pels moeten houden, maar het kriebelt.”



(CHRISTINE LAUREYS)

Privatisering in het zuiden, duurzaamheid in het noorden

Themahuizen ageren tegen klimaatontrecht

Hoewel themahuizen in Leuven nog geen begrip zijn onder de studenten, proberen de bewoners ervan de Leuvense student gevoelig te maken voor wat hen bezighoudt. De komende weken pakken zowel Taorokende (ontwikkelingssamenwerking) als EcoLoco (duurzaamheid) uit met een scala aan activiteiten. Zo organiseert Taorokende een avond over waterprivatisering en wil EcoLoco met de actie 'Leuven dimt!' de studenten gedurende één uur hun lichten uit laten doen.

FABIAN VAN HOORNE & LISA DEVELTERE |

Taorokende kiest ervoor om elk jaar een ander aspect van ontwikkelingssamenwerking te belichten. Dit jaar is dit de privatisering van natuurlijke bronnen zoals water, maar ook het onderwijs in het zuiden. Om

bij andere studenten bewustwording te creëren rond deze problematiek organiseren zij meerdere activiteiten. Zo wordt er op 23 maart de film 'Thirst' getoond. Deze spraakmakende documentaire vertelt het verhaal van gemeenschappen in Bolivia, India en de V.S. die geconfronteerd worden met de gevolgen

van waterprivatisering.

Volgende week maandagavond legt expert ter zake Ides Nicaise de problemen van de privatisering van het onderwijs in ontwikkelingslanden bloot in een lezing en op 27 april staat privatisering centraal in het groots stadsspel dat het themahuis organiseert. Iedereen kan deelnemen en het winnende team wint voor één avond zijn eigen Indische privékok op kot.

BROUWERIJ

Sinds dit academiejaar heeft Taorokende er burens bijgekregen in de vorm van een nieuw themahuis: EcoLoco. Het centrale thema van

dit huis is duurzaamheid en net als Taorokende willen zij hun thema delen met andere studenten. Ook volgende week maandag, maar dan overdag, kan je samen met EcoLoco op uitstap naar Brussel. Op het programma staat een bezoek aan de expo 'It's Our Earth!' en een rondleiding met degustatie in brouwerij Cantillion.

Geïnspireerd door Earth Hour van WWF organiseert EcoLoco op 1 april 'Leuven dimt!'. Studenten worden aangespoord om van 9 tot 10u 's avonds hun lichten en elektrische toestellen uit te zetten. Voor wie liever niet alleen in het donker thuis zit, is het verzamelen gebla-

zen in het Wereldcafé waar onder andere de Puccini Sisters en TomTom, zonder elektrische versterking, de aanwezigen zullen trakteren op muzikaal moois.

Tenslotte krijgen de twee themahuizen de eer om met de vertoning van de film '8' op vrijdag 17 april het Afrika Filmfestival officieel te openen. In deze film delen acht bekende filmmakers (Gus Van Sant, Gael Garcia Bernal, Wim Wenders...) hun visie omtrent de acht Millenniumdoelstellingen met het publiek.

De activiteitenkalender vind je op pagina 18.

Conservatief filosoof Roger Scruton

“Fuck Oasis”

Roger Scruton is een Engelse conservatieve filosoof. Agent Provocateur. Verfoeid door zijn tegenstanders, een cultusymbool voor zijn aanhangers. Een interview over barbaarse studenten, luie professoren, verheven kunst en de slechte muzak in de hotellobby waar wij hem interviewden.

JELLE DEHAEN EN MAARTEN GOETHALS |

Veto: Uw laatste boek heet: “Waarom cultuur belangrijk is”. Waarom is cultuur belangrijk?

Roger Scruton: «Cultuur is niet gewoon entertainment maar een vorm van praktische kennis. Het leert ons langbeproefde oplossingen voor problemen. Het leert ons hoe we ons moeten gedragen en wat we moeten voelen. Mensen weten vaak niet hoe ze met elkaar moeten omgaan. Ze vragen zich niet af of het juist is om bepaalde gevoelens te hebben en zo word je het slachtoffer van je impulsen. Cultuur leert je nadenken over zulke dingen op de lange termijn. We leven in een tijd waar veel mensen geen deel hebben aan die cultuur waardoor ze met ongevormde emoties door het leven moeten gaan. Ze worden bijvoorbeeld boos op willekeurige momenten, wanneer ze onder druk staan, zonder dat ze zich afvragen of die emoties goed zijn.»

«Je moet dus een onderscheid maken tussen de cultuur die ik bedoel en die kennis bevat en vormen van entertainment die helemaal geen kennis bevatten maar louter willen afleiden. Er is muziek die betekenisvol is en muziek waarbij dat niet het geval is. Zoals de muziek die we hier nu in de achtergrond horen, *rubbish*. De meeste intelligente mensen weten dat ze dat moeten verdringen. Zulke muziek heeft niets gemeen met bijvoorbeeld Mozart waar een boodschap in zit.»

Veto: Muziek is de kunstvorm die wij meestal met pure emoties associëren. Welke boodschap zit er dan in Mozart?

Scruton: «Er is niet één boodschap,

dat hangt af van het werk in kwestie. Er is veel popmuziek die niet gemaakt is, maar mechanisch geproduceerd. In zulke muziek zit geen ontwikkeling, je hoeft daar helemaal niet over na te denken. Bij Mozart is dat niet zo. Zelfs als er geen verbale boodschap is, dan zit er toch iets logisch in dat je verplicht na te denken. Zo leer je denken, ook met je hart. Muzikale mensen weten dat muziek niet gewoon iets plezierigs is zoals eten of drinken, je doet het met je hele persoon, zeker als je met iemand anders musicceert. Men is nu vaak bang om te oordelen over muziek. Dat is nieuw. In de jaren '60 kon je perfect zeggen dat de Beatles beter waren dan de Rolling Stones en waarom dat zo was. Kritiek zou echter wel moeten. Oasis bijvoorbeeld is naar mijn mening compleet talentloos, maar ze kunnen wel de stem van de jeugd worden omdat niemand hen durft te beoordelen. Mensen moeten de gewoonte van de kritiek nieuw leven inblazen zodat ze ontdekken dat er goede en slechte popmuziek is.»

Veto: Mensen voelen zich vaak persoonlijk beledigd door uw visies op popmuziek

Scruton: «Het is een interessante maar vreemde eigenschap van popmuziek dat mensen zich persoonlijk aangevallen voelen als je dat bekritiseert. Dat is omdat ze fan zijn, wat iets tribaals heeft. Bij de fan bevindt de muziek zich constant op de achtergrond van hun leven, het wordt een deel van hen en elke kritiek wordt aangevoeld als een aanval op henzelf. Maar als jongeren er echt zo over denken, betekent dat dat muziekkritiek dood is. Gelukkig groeien mensen op.»

BARBAREN

Veto: U beweert dat de hogere cultuur mensen kan opvoeden, hen kan leren hoe ze moeten voelen en handelen. Maar we kennen toch allemaal de voorbeelden van de gecultiveerde boosdoener?

Scruton: «Dat is inderdaad zo. Hitler, de bolsjewieken en Mao waren bijzonder ontwikkeld. Maar zulke mensen worden door niets ingetoomd, meer nog, als ze cultuur hebben worden ze nog erger. Maar zij zijn de uitzondering, daar moet je de

rest van ons niet op beoordelen. Er zijn natuurlijk ook mensen met een afgrijselijke smaak, maar die moreel goed zijn. Bij de meeste mensen echter maakt cultuur wel degelijk een verschil; het maakt hen beter.»

Veto: Ook op de universiteit ligt de traditie van de cultuur onder vuur. Het universitaire curriculum bestaat vaak uit deconstructie of denkers als Foucault die zich keren tegen de hogere cultuur.

Scruton: «Vroeger dacht ik dat de universiteit jongeren moest redden van de chaos, maar het is blijkbaar gemakkelijker om dingen te vernietigen dan om hen op te bouwen of in stand te houden. Als je een professor bent aan de universiteit en je wordt geconfronteerd met een klas

vol barbaren en je hebt geen flauwe idee waarom ze Goethe of Shakespeare zouden moeten lezen, dan is het eenvoudig om hen iemand als Foucault voor te schotelen die zegt dat er geen reden is om dat te lezen. Zo schaar je je aan de kant van de jeugd. Je vertelt hen dat het goed is om negatief te zijn. Dat is een makkelijke manier voor een prof om de dag door te geraken. Maar ik denk dat de neiging om de cultuur onderuit te halen zal verdwijnen, want studenten willen dat niet. Het is leuk om als je voor het eerst naar de les gaat te ontdekken dat oké is om onwetend te zijn. Maar na drie jaar vragen studenten zich af wat ze geleerd hebben. Als ze dan beseffen dat ze enkel geleerd hebben dat er niets te leren valt, verlangen ze naar meer.»

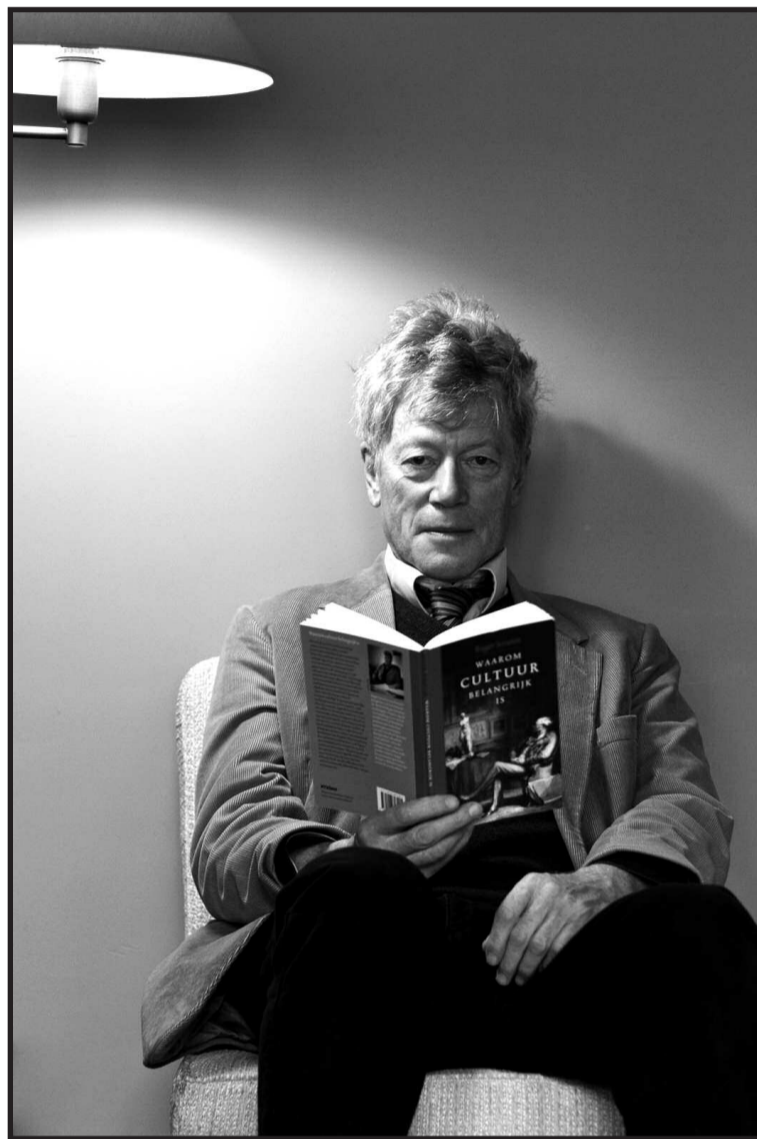
DUIVEL

Veto: Is er nog hoop?

Scruton: «Natuurlijk. Muziek is een moeilijk geval doordat veel moderne muziek zo abstract en intellectueel is. Maar in de literatuur gebeurt heel veel, denk maar aan Ian McEwan of Houellebecq. Er is veel aan Houellebecq dat me niet bevalt; er zit iets emotioneels oppervlakkig in wanneer hij lichamelijk genot als het hoogste goed voorstelt hoewel uit de boeken duidelijk blijkt dat het dat niet is. Maar niettemin is hij een denkende schrijver.»

Veto: U schrijft vaak provocatief. In een van uw teksten noemde u Foucault de duivel.

Scruton: «Deed ik dat? Oh (lacht). Dat had ik dan niet moeten doen, maar iedereen schrijft wel eens iets waar je later spijt over hebt. Ik wil mensen niet beoordelen, noch choqueren ik om te choqueren. Ik zeg gewoon wat ik denk. Doordat ik een stem heb, word ik gevraagd om dingen te schrijven. Ik schrijf omdat ik mensen wil laten nadenken. Ik realiseer me wel dat ik een hele slechte politicus zou zijn. Ik zou in mijn eerste toespraak al zeggen waarom ik Brahms beter vind dan de onuitstaanbare muziek hier, die wordt ook alsmaar opdringeriger.»



FREDERIK HERRIGODTS

Stemgedrag Leuvense student onderzocht

Het centrum in de belangstelling

De ooit zo progressieve VUB-student zou 'ontlinken', zo stond onlangs te lezen in de kranten. Ook over het stemgedrag van de studenten aan de K.U. Leuven bestaan er cijfers, al zijn die misschien minder verrassend.

MAUD OEYEN |

Net als zijn Brusselse collega Mark Elchardus peilt ook professor Marc Hooghe ieder jaar naar de politieke voorkeur van zijn studenten. Alle studenten uit de eerste bachelor Sociale Wetenschappen krijgen een vragenlijst voorgelegd. “Het heeft een pedagogische bedoeling,” aldus de professor. “Het is altijd leuker als de studenten met hun eigen data kunnen werken.” Of de cijfers ook erg betrouwbaar zijn, durft hij niet meteen te zeggen. “Ik vind het wel heel interessant, omdat jongeren doorgaans impulsiever stemmen. Ze hebben geen geschiedenis. Ze staan aan het begin van hun politieke volwassenheid, en de eerste indruk is bij hen ook de enige indruk. Iemand die al veertig jaar SPA stemt zal dat wellicht blijven doen, hoewel die persoon daarom nog niet tevreden is over het beleid van de huidige voorzitter.”

BASTION

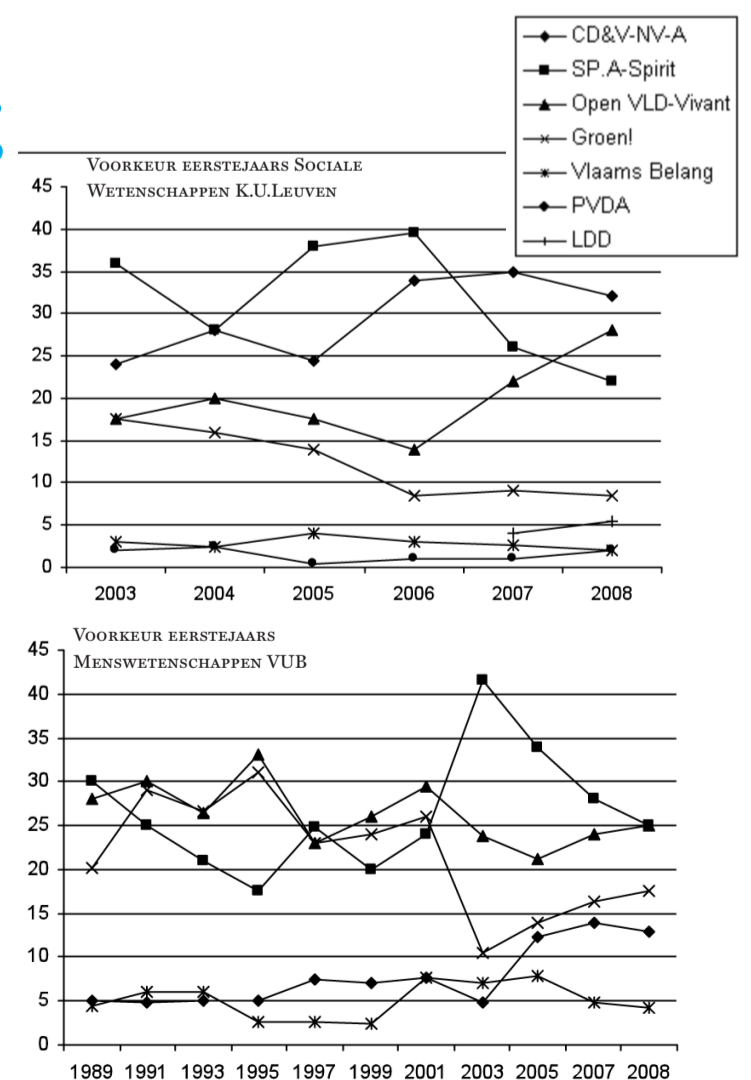
Aan de VUB wordt het stemgedrag van de eerstejaarsstudenten Menswetenschappen al sinds 1987 in kaart gebracht. De linkse partijen gaan er de laatste jaren op achteruit in het traditioneel humanistische bastion. De winst is voor het centrum, hoewel CD&V ook in 2008 pas op de vierde plaats komt, ná sp.a, Open VLD en Groen.

De Leuvense cijfers — die worden bijgehouden sinds 2003 — laten de laatste jaren (na 2006) vooral een sterke daling van sp.a-Spirit zien, naast een sterke stijging van Open VLD. CD&V, Groen!, Vlaams Belang en PvdA bleven in die periode eerder stabiel. CD&V is sinds 2007 het populairst bij de Leuvense student. Hooghe: “Dat CD&V het goed doet in Leuven, is logisch. We zijn een katholieke universiteit. Bovendien is de score van CD&V niet veel hoger dan het Vlaamse gemiddelde. Bij de VUB zitten ze dras-

tisch onder dat gemiddelde. Ik denk dat het niet zozeer geldt dat christen-democratische studenten naar ons komen, maar wel dat studenten met een christen-democratische voorkeur vooral niet aan de VUB willen studeren.”

DOORSNEDE

Tot voor 2007 kon de SPA nog de meeste Leuvense studenten behagen. “We hebben een heel gemengd publiek en dat is een voordeel. Het duidt erop dat we breed rekruteren. We hebben hier natuurlijk geen doorsnede van de bevolking, maar er is geen enkele groep die volledig achterblijft. We zitten dicht bij de werkelijkheid dan de VUB, waar de christenen duidelijk wegblijven,” aldus professor Hooghe. Is de Leuvense student dan verrechtst? “Ach, verrechtst, dat klinkt allemaal wel mooi, maar de houding van de studenten verrechtst niet zozeer. Het is niet zo dat ze plots allemaal zeer afwijzend staan tegenover bijvoorbeeld euthanasie. De oude conservatieve ideeën leven nog nauwelijks.”



LOKO niet thuis voor petitie studiekostenverlaging

“Binnenkort staan we met een koe op de markt”

Afgelopen woensdag leverde het Leuvense Respectcomité 5000 handtekeningen af aan de Leuvense studentenraad LOKO. De ondertekenaars ijveren voor een verlaging van de studiekosten. Hoewel dit ook een zaak is die LOKO nastreeft, gaven zij niet thuis.

JEROEN DEBLAERE & CHRISTOPH MEEUSSEN |

De verschillende ondertekenaars van de Respectpetitie, waaronder de Vlaamse Jeugdraad, Animo en de Vlaamse Vereniging van Studenten, eisen via het pact dat het hoger onderwijs door middel van alle passende maatregelen en in het bijzonder door de geleidelijke invoering van kosteloos onderwijs voor eenieder op basis van bekwaamheid gelijkmatig toegankelijk dient te worden gemaakt, zoals in het Pact van

New York, dat onder andere door België ondertekend werd, staat geschreven.

Om studenten te sensibiliseren vonden de afgelopen weken dan ook een aantal petitieplaats. Overal in het straatbeeld verschenen posters met de boodschap: Studenten zijn misschien varkens, maar geen melkkoeien! Tegelijk werden her en der handtekeningen verzameld die afgelopen woensdag in een optocht van het Ladeuzeplein naar de LOKO-gebouwen in de 's Meiersstraat werden gebracht.

Daar stond men echter voor een gesloten deur. Onder andere door de studentenmarathon kon er niemand aanwezig zijn. Het persbericht dat achteraf werd verstuurd doet echter blijken dat men ook niet tevreden was met de manier van actie voeren. Bovendien stelt men zich vragen bij het draagvlak van het comité in Leuven en de realiteitszin van de plannen.

AFWEZIG

Sander Vandecapelle, verantwoordelijke van het Respect-comité Leuven, betreurt de afwezigheid van LOKO: ik denk niet dat we onrealistisch bezig zijn. Een van de voorstellen die we doen is het opvoeren van het budget naar zeven procent van het Bruto Nationaal

Product. In de jaren 80 was dat al het geval, waarom zou dat nu niet kunnen? Daarnaast worden in vele andere Europese landen wel maatregelen genomen. In Oostenrijk is bijvoorbeeld het inschrijvingsgeld afgeschaft en in de Scandinavische landen en Griekenland kan het ook allemaal veel goedkoper kan.

Binnenkort gaan we overigens met een koe op de markt staan, zodat onze actie nog zichtbaarder wordt.

Volgens Maarten Gerard, ondervoorzitter van LOKO, is het dossier vrij goed onderbouwd, zeker op Vlaams niveau, maar verzandt men in de Leuvense afdeling snel tot een ideologisch discours: hier blijkt men de de zaken nog wel eens wat simpel voor te stellen. Het Respect-

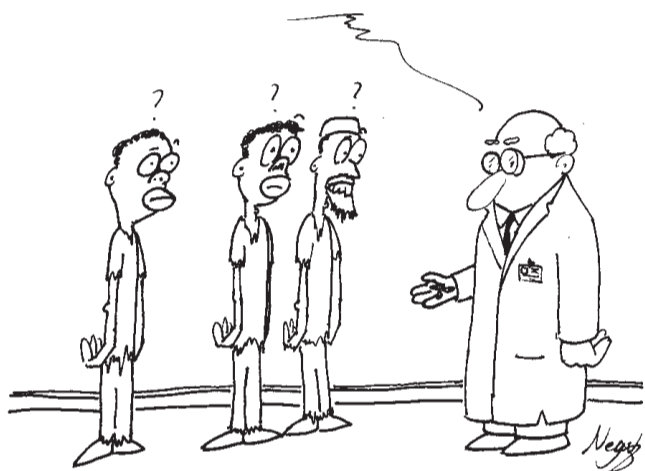
comité Leuven grijpt het charter aan om de strijd te polemiseren, en dat stuit ons tegen de borst. Het gaat bij hen blijkbaar meer om de vorm dan om de inhoud.

“Hun manier van actie voeren brengt weinig zoden aan de dijk wat betreft het echte doel van de actie: het verlagen van de studiekosten.” Maarten benadrukt dat er echter wel afspraken zijn gemaakt om in de toekomst samen te zitten.

Op 28 april vindt, naar aanleiding van de ministeriële Bolognaconferentie, een grootschalige, nationale betoging plaats in Brussel.

Sans-papiers ondergebracht in farmaceutisch instituut

Nu jullie hier toch zijn mogen jullie direct deze pilletjes eens proberen



Met een mindervalide student op kot

Gezocht: M/V met talent voor samenwonen

Studenten met een functiebeperking hebben het niet altijd even gemakkelijk wanneer ze op kot willen. Om de overgang naar een zelfstandig leven vlotter te laten verlopen, biedt de K.U.Leuven hen dan ook de mogelijkheid om op een 'omkaderde' gesubsidieerde residentie te verblijven tijdens hun studies.

LIESBETH RONSMANS |

Het project, dat al meer dan 30 jaar bestaat, werd Omkaderd Wonen gedoopt en is een initiatief van de dienst Studentenvoorzieningen. Hella Debelder, adviseur Omkaderd Wonen, legt uit: “We hebben in totaal achttien omkaderingsgroepen, verspreid over tien residenties van de K.U.Leuven. Gemiddeld 230 studenten participeren in het project. Het principe van omkadering is simpel: op een residentie bevindt zich minimaal een persoon met een functiebeperking die door begeleidende studenten wordt geholpen waar nodig. Vaak gaat het om iemand met een motorische functiebeperking, maar ook slechtziende of slechthorende studenten kunnen op een residentie terecht. Zij zoeken meestal een kotomgeving met wat meer veiligheidsgevoel. Het doel is om de studenten zo autonoom mogelijk te laten leven.”

Dat het niet vanzelfsprekend is elk jaar voldoende vrijwilligers te vinden, blijkt wel uit de talrijke initiatieven om meer ruchtbaarheid

aan het project te geven. “De ervaring van anderen zet studenten er vaak toe aan om zelf ook eens een kijkje te komen nemen. Daarnaast organiseren we dinsdag 31 maart, in het kader van de week van de diversiteit van LOKO, onze tweede ‘Black and White’-fuif. We stellen ook enkele residenties open voor het publiek tijdens de bezoeken van de K.U.Leuven”, maakt Debelder duidelijk.

PERMANENTIE

Een uitstekend voorbeeld van omkadering vinden we op een residentie in de Rijkschoolstraat. Daar wonen zo'n vijftien studenten, waaronder ook Dorien Meulenijzer, een studente met een motorische functiebeperking. Evelien Heeren, kotverantwoordelijke, vindt dat Omkaderd Wonen een meerwaarde biedt: “Je woont echt samen en dat merk je onmiddellijk; de sfeer is familiaal en de groep hecht. Iedereen deelt dezelfde waarden en interesses, waardoor je sneller contact legt. Ook organiseren we veel activiteiten op kot. Drie à vier uur per week

hebben we permanentie, dat wil zeggen dat we Dorien helpen indien nodig. Meestal zijn dat kleine dingen zoals haar boeken nemen, jas en schoenen aantrekken of haar helpen naar het toilet te gaan. Om de drie weken hebben we ook nachtpermanentie.”

Voor Dorien waren er weinig alternatieven, maar ze betreurt haar keuze absoluut niet: “Het was dat of pendelen en dat leek me erg moeilijk vanwege de springuren en om verpleging te regelen. Hier zijn ze trouwens liever en socialer dan de gewone verpleegsters. (lacht) Aanvankelijk was het natuurlijk serieus aanpassen: van een thuissituatie, waar mijn ouders me alleen verzorgden, overschakelen naar zo'n groep is niet evident. Ik moest ook alles tien keer uitleggen aan iedereen, maar nu gaat dat allemaal erg vlot. Ze staan ook altijd klaar om me te helpen. Zo viel twee weken geleden mijn rolstoel stil in het midden van Leuven. Ik heb toen gebeld naar de residentie en onmiddellijk zijn drie kotgenoten me komen helpen.” “Tegen de asociale, geïndividualiseerde maatschappij!” klinkt het dan grappend vanuit de keuken.

www.omkadering.be

Rector onthaalt sans-papiers

Ook studentenkringen plannen acties

Nadat rector Marc Vervenne van de K.U.Leuven dinsdag de steun van de universiteit aan mensen zonder papieren toezegde en de Leuvense studentenkoepel LOKO de actie ideologisch onderschreef, hebben nu ook studentenkringen zelf plannen. Wel blijft het twijfelen of er togetreden wordt tot het net opgerichte Steuncomité.

CHRISTOPH MEEUSSEN |

Op 2 maart 2009 verspreidden de rectoren, verenigd in de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) een communiqué waarin zij de politieke verantwoordelijken van ons land met aandrang verzochten werk te maken van de integrale uitvoering van het regeerakkoord van 18 maart 2008. Dat akkoord bevat onder andere al concrete richtlijnen tot regularisatie, die na een jaar nog niet werden gerealiseerd.

Afgelopen dinsdag kreeg elk lid van de Leuvense academische gemeenschap een e-mail waarin de komst werd gemeld van een veertigtal mensen zonder papieren (MZP's) vanaf donderdag 18 maart 2009 in de gebouwen van het Farmaceutisch Instituut aan de campus van de Faculteit Sociale Wetenschappen.

Met de beslissing, die sinds kort ook wordt gesteund door LOKO, wil de universiteit een krachtig maatschappelijk signaal uitsturen en roept ze de universitaire gemeenschap op zich te bezinnen over het belangrijke maatschappelijke verschijnsel van de groeiende migratie en actief te participeren in het debat dat erover gevoerd wordt. Concreet wil zij haar “wetenschappelijke expertise over de mechanismen van de sociale en economische problemen gebruiken ten dienste van de politieke overheid.”

De rector wenst overigens te benadrukken dat de asielzoekers onthaald worden en dat er dus geen sprake is van een bezetting. Een van de afspraken die daarom

trent zou zijn gemaakt, is dat het niet tot een hongerstaking zou mogen komen.

COMITÉ

Ondertussen is ook een Steuncomité opgericht, dat verschillende Leuvense studenten, inwoners en organisaties wil groeperen om de MZP's te ondersteunen met allerlei acties. Om alles in goede banen te leiden, werd een vijftal werkgroepen opgericht. Pol van Camp coördineert het geheel: “We zoeken vrijwilligers voor vele taken. Zo zijn er de werkgroepen ‘Communicatie en coördinatie’, ‘Acties op straat’, ‘Theorie’ en ‘Culturele activiteiten’. Bovendien zijn er ook mensen nodig die activiteiten met de MZP's zelf organiseren en gesprekken met hen willen voeren.”

STUDENTENKRINGEN

Hoewel LOKO de actie van de MZP's enkel ideologisch-maatschappelijk onderschreef, weerhield dat een aantal kringen niet om zelf acties uit te werken. Zo vindt Katechetikapreses Bruno Spriet het nodig dat er wetenschappelijk wordt gereflecteerd, om humaan met de MZP's bezig te zijn: “Dat is niet om een politiek statement te maken, maar die dingen vallen bij ons samen. Zulke zaken zijn voor ons vele malen interessanter dan het al dan niet afkeuren van condoomgebruik waarmee bepaalde leden van de Kerk zich bezighouden.”

Ook Anton Schuurmans, LOKO-verantwoordelijke voor Politika, vindt dat er een taak voor de kring is weggelegd: “Als Sociale Wetenschappen hebben we de plicht hierover na te denken. Wel zijn we er nog niet uit of we organisatorisch instappen in het Steuncomité. Daar zitten heel wat politiek-linkse organisaties. Het kan evengoed zo zijn dat we onafhankelijk activiteiten organiseren zoals bijvoorbeeld een debat.”

Wie wil meewerken aan de verschillende acties van het Steuncomité kan woensdag om 19.00 uur terecht in de Kleine Aula van het MTC.



Studenten-marathon

Door
Thomas Thielemans



Eerste editie de Slimste Preses van Leuven in PDS

Een catastrofaal fiasco

Zet tien mensen op een rij en gegarandeerd zitten er zeven idioten bij. We liepen al langer rond met de theorie. Vorige woensdag kregen we de bewijzen te zien op de eerste editie van de Slimste Preses van Leuven.

GEERT JANSSEN |

Beter goed gepikt dan slecht bedacht, vonden Politika en Historia toen ze de handen in elkaar sloegen om een quiz te organiseren. Zonder een centje pijn ripten ze dan ook het afgezaagde concept van *De Slimste Mens ter Wereld*. Dat allemaal voor het goede doel. De avond begon met een presesveiling, zestien exemplaren passerden de revue. Het goede doel van de winnaar van de avond zou de hele poet krijgen.

De bedragen varieerden van dertig tot honderd flappen. Wij

boden op alles wat tietten had maar uiteindelijk wierp onze geldbeugel niet genoeg gewicht in de schaal. Speciale vermelding gaat naar Annemie van Mecenas die zichzelf aanpreef met een retorisch: "ik zie er toch goed uit?"

KAPPER

De quiz zelf was een chaos van jewelste, een feest van angst en pijn, een orkaan van technische pannes, wanbeleid en aanstellerij. In de eerste ronde beantwoordden alle presessen in twee sessies van acht tien vragen. Die varieerden van extreem voor de hand liggend tot

uiterst vergezocht.

Dat niet iedereen weet wie voor Rusland Eurosong won: tot daar aan toe. Dat er mensen Tremelo aanduiden als sterplaats van pater Damiaan gaat ons verstand te boven. Ook hier gaat de speciale vermelding naar Annemie van Mecenas die uitblonk door een dikke nul te scoren. Na deze eerste ronden waren al zeven presessen afgefallen. De negen overblijvers bekwamen elkaar per drie in de tweede ronde.

SOEP

Eer het zover was hadden we al een technische panne van een dik half uur achter de rug. Naar verluidt waren de computerverantwoordelijken pas een halve week eerder op de hoogte gebracht van hun taak.

Wij trokken het ons niet aan en wilden iets consumeren maar toen bleek dat ook de bonnetjesverkoop in de soep was gelopen.

De tweede ronde trok zich dan toch op gang en bleek te draaien rond lijstjes. Landen rond de Middellandse Zee, de eerste acht opvolgers van Albert II: dat soort dingen. Ons eeuwig respect gaat uit naar Gerwin van Historia die indrukwekkend demarreerde door een ellenlange lijst Kuifje-titels te declameren. Het tweede deel van deze tweede ronde bestond uit het vinden van trefwoorden rond een gegeven thema. Hier dropen de antwoorden vaak van een tenenkrommende knulligheid. Boliviaë blijkt zowaar een republiek te zijn.

RUG

We begonnen te speculeren op een mogelijke winnaar toen een zoveelste technische panne eten in ons roet strooide. De ontstane leegte werd opgevuld met platte racistische en seksistische grappen. U vergeeft het ons waarschijnlijk wel dat wij op dat moment onze rug keerden met de verzuchting: "arm Vlaanderen!"

AFVOEREN

Onze bronnen wisten ons achteraf te zeggen dat het een spannende finale was geworden waarin Bert van Eoos overwon en gekroond werd als slimste preses van Leuven. Wat ons betreft moet er volgend jaar vooral niet naar zijn opvolger worden gezocht. Afvoeren!

Beeldenstorm: De Witte

Mysterie Letterentuin ontsluit

De standbeelden van Leuven hebben meer te bieden dan een artistieke streling voor het oog. Achter vele beelden zit een interessant verhaal of een onverwachte geschiedenis. Deze week duiken we de tuin van het Erasmushuis in, op zoek naar literaire verbeelding.

KAROLIEN DE TURCK |

Onze literaire tocht begint met een man en een vrouw in een tuin. Het gaat niet om het ouderpaar Adam en Eva, maar om het *Ouderpaar* van Dodaïne. Rustend onder een kastanjeboom, symboliseren zij het centrale onderzoeksobject van de faculteit. De mens en humane wetenschappen; zoek de link. Deze is immers ver zoek wanneer we even verder een indrukwekkend paard zien opdoemen. Dit edele ros lijkt haar traditionele heldhaftigheid kwijt te zijn. Te gronde gericht, staart het je met een blik van doodsangst aan. Volgens beeldhouwer Rik Poot duidt dat op het tragische, gebroken aspect van het menszijn. Wellicht een ode aan de talloze getormenteerde zielen onder de letterenstudenten.

PAK SLAAG

Een eindje verderop komt *de Witte* uit het struikgewas piepen. Met schalkse blik staat hij je uitdagend aan te kijken. René Rosseel bracht deze literaire figuur van Ernest Claes

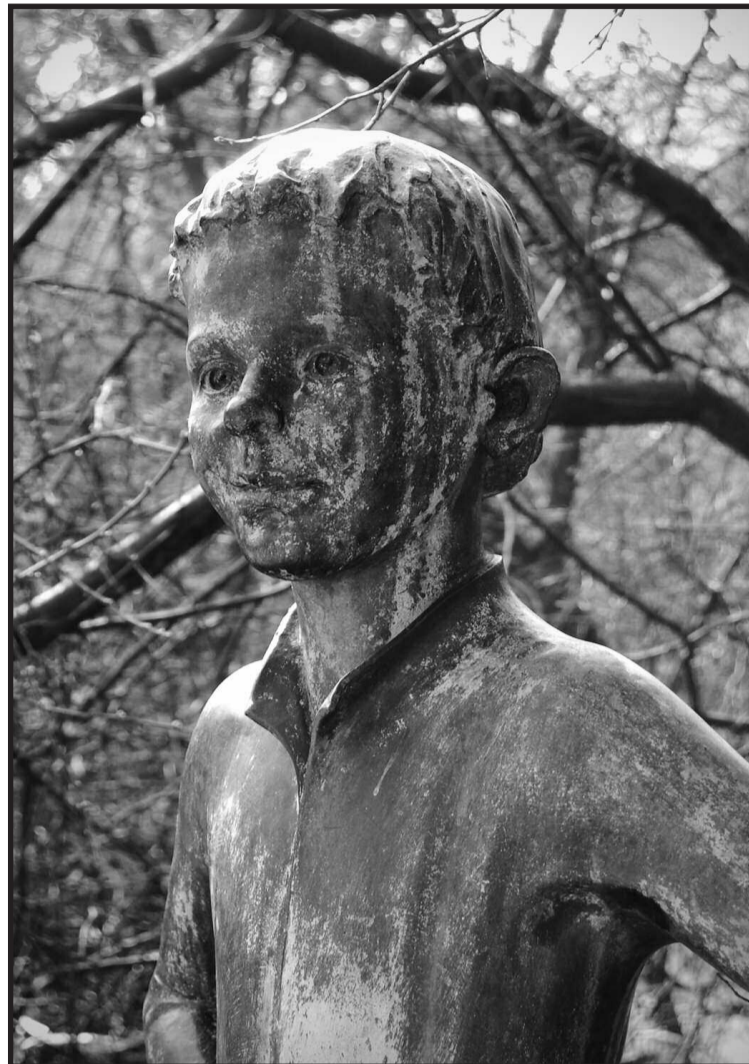
tot leven. In 1985 werd het beeldje aan de universiteit geschonken door het *Ernest Claesgenootschap*. Literatuur en Letteren; zoek de link. *De Witte van Siche*m was echter geen goedlachse letterenstudent, maar een arme arbeidersjongen uit het landelijke Vlaanderen van de jaren 1900. Hij kreeg *meer slaag dan eten*. Het harde labuur bij een tirannieke boer en een school als een keurslijf maakten zijn leven er niet bepaald vrolijker op.

Wie het geluk niet in de schoot geworpen krijgt, moet het zelf maar gaan zoeken. Zo moet ook *de Witte* gedacht hebben. Geen enkele kans liet hij aan zich voorbijgaan om zijn kwajongenstreken uit de kast te halen. Een mens zou voor minder, met een stel jennende broers, een moeder die over alles zaagt, en een vader die je enkel ziet om je een pak slaag te verkopen. Desondanks was *de Witte* een gelukkige knaap. Al joeg hij met zijn streken vaak ouders en meesters op de kast, toch oogstte hij veeleer gelach dan gehuil.

APENJAREN

Claes haalde zijn inspiratie uit het leven van de Zichemenaars rondom zich. Achter het portret van alledaagse levens schuilt een lading kritiek op de toenmalige maatschappij. *De Witte* vond in zijn schelmenstreken immers een uitlaatklep voor een zekere onvrede met de dagdagelijkse realiteit. Waarschijnlijk verklaart dit het enorme succes van de roman, die meteen na de publicatie in 1920 al een voltreffer werd. Jongeren en volwassenen identificeerden zich graag met de kleine rebel. "Het doet mensen terugdenken aan hun eigen apenjaren of het doet ze dromen van een avontuurlijke kindertijd die ze zelf niet hebben gehad," vermoedde Claes.

De Witte mag dan wel geen geleerde humanist of invloedrijke professor zijn, een studentikoos symbool is hij wel. In literatuur en verbeelding vond hij een kortstondige vluchttroute uit de harde realiteit. Geen katekwaad was hem te hoog gegrepen, geen maatschappelijke kloof te diep. Nu staat hij daar als een knipoog naar de voorbijgaande stroom studenten. Je zou haast zweren dat je hem hoort zingen: *Gaudeamus igitur; iuvenes dum sumus*.



(ANDREW SNOWBALL)

Existenz-week groot succes

Architecten kraken Luxemburgs college

Wat Woody Allen op dit moment betekent voor de brillenmode, was het Luxemburgs college vorige week voor Leuven. Vierdejaarsstudenten architectuur zetten er alles in het werk om het leegstaande gebouw om te vormen tot een waar architectenwalhalla. Ze bliezen met z'n allen de 'gesamtkunst' nieuw leven in: van hapjes tot verlichting, hip zijn was de 'state of mind'.

HERLINDE HIELE & IDE SMETS |

Vorige week organiseerden de vierdejaarsstudenten architectuur naar jaarlijkse gewoonte hun Existenz-week. Dat hield niet alleen het bezetten van een hippe locatie in, maar ook een lange reeks activiteiten die draaiden rond het thema "senses". Al tijdens de zomervakantie zijn ze daarvoor begonnen zoeken naar leegstaande panden in het Leuvense. Uiteindelijk was de enige

geschikte kandidaat een gebouw in de Vaartstraat, het voormalig Luxemburgs college dat ooit nog fungeerde als gerechtsgebouw en schoolgebouw en binnenkort aan een grondige renovatie wordt onderworpen. Dat was meteen ook het startpunt van een organisatorisch titanenwerk.

DUIVENHOK

Al twee weken en een half doen de archies ondertussen hun reputatie

weer alle eer aan door dag en nacht door te werken om het gebouw te transformeren. "Wij hebben hier de grote kuis moeten doen," vertelt een architecte, "het gebouw was eigenlijk niet meer dan een duivenhok toen we hier toekwamen."

Het resultaat van al die noeste arbeid mocht er nochtans wezen. Het gebouw werd in zijn volle glorie maandagavond met een openingsfeest aan het publiek voorgesteld. In de grote zaal sprongen meteen drie grote, rode lampen in het oog die als krulspelden aan het plafond hingen. Gasten werden verwend met al even trendy hapjes op basis van scampi's en koriandervinaigrette. Een stroompanne was even spelbreker, maar uiteindelijk kon de band *Sopha* toch aantreden.

Officieel aangekondigd als een Antwerps collectief dat funk, jazz, rock, salsa en hiphop vermengt, officieus als de band met de 'twaalf knappe kerels'. Inderdaad, eens op podium konden wij onze ogen niet van hen afhouden en ook de muziek viel duidelijk in de smaak bij het architectenvolkje.

BAKSTENEN

Doorheen de week kon men zich verder inschrijven voor verschillende workshops, lezingen. Zo was er de workshop lachen die door een professionele lachtherapeute werd gegeven: hilarisch. Ze drukte ons op het hart dat het beter is geforceerd te lachen dan niet te lachen, waarop we anderhalvuur onoprechte hihhi's en hahaha's naar elkaar

toezonden. Een andere workshop het proberen waard was die van het metselen. Een professional ter zake wijdde de architecten in in de wereld van betonklinkers, mortel en waterpassen. Vier uur en een niet al te rechte muur later moesten de architecten toegeven dat ze nog niet zoveel bakstenen van dichtbij hadden gezien.

Als ultieme afsluiter werd donderdagavond een feestje 'in stijl' georganiseerd. Onder de Leuvense studentenpopulatie gezien de uitgebreide wachtlijst duidelijk uitgegroeid tot een *place to be*. Wie voorzitter Sofie Verrewaere vraagt of de ploeg pretendeert het hipste feestje van het jaar te organiseren, volgt daarop een volmondig "sowieso!"

LOKO's week van de diversiteit

De hele week interessante activiteiten

Sommigen beweren dat streven naar een monoculturele samenleving gezien de maatschappelijke realiteit niet haalbaar is en pleiten dan ook voor een leren omgaan met diversiteit. Van 30 maart tot 4 april organiseert LOKO dan ook haar 'Week van de diversiteit'. De week ziet er als volgt uit.

CHRISTOPH MEEUSSEN |

DE HELE WEEK

Van maandag tot vrijdag kan je in Alma 2 en Alma 3 een cartoonvoorstelling van Grip vzw bewonderen.

DINSDAG

Dinsdag vindt tussen 12.00 uur en 13.00 uur de 'D(yslexie)-Day

plaats. Professor Pol Ghesquière van het Centrum voor Gezins- en Orthopedagogiek komt uitleg geven over Dyslexie bij studenten. Een panelgesprek nadien peilt naar de ervaringen van studenten met dyslexie.

Van 13.00 uur en 14.00 uur komt de organisatie Dyslexie Kansen geven, Uitd(ri)agen en Steunen (Dyskys) uitleg geven over hoe volwassenen met hun dyslexie

kunnen omgaan. Aansluitend vindt tot 18.00 uur een doorlopende demonstratie plaats over software voor dyslectische studenten. Deze activiteiten vinden plaats in Residentie Romero, Blijde Inkomststraat 32, 3000 Leuven

Wie nog niet gehoord heeft van Omkaderend Wonen, kan op dinsdag terecht in de Blauwe Kater. Vanaf 21.00 uur bent u welkom.

WOENSDAG

Tussen 19.00 uur en 20.00 uur speelt het Steunpunt Allochtonen meisjes en vrouwen in samen-

werking met het Jongentheater het toneelstuk 'Vzw Sahara'. Allochtone jongens laten ons kennismaken met hun kijk op relaties, vrouwen, moeders en verliefdheid. "Manza is net papa geworden en begrijpt zijn Naïma niet meer. Aziz wil vrouwen doogronden door de 'Feeling' lezen. Voor Furat is de vrouw van zijn leven z'n moed."

Aansluitend vindt in het MTC2 00.10 een debat 'de pen of het zwaard' plaats. Er wordt ingegaan op de macht en verantwoordelijkheid van de journalistiek in een interculturele samenleving. Er wordt gepraat over dilemma's die peilen naar oorzaken en oplos-

singen, of er wel genoeg aandacht wordt besteed aan de multiculturele realiteit, etc. In het panel zitten: onder andere Rik Van Cauwelaert (directeur Knack), Samira Bendadi (Journalist MO), Kathleen De Ridder (Minderhedenforum). De moderator is Hatim El Sghiar (K.U.Leuven). Meteen erna is er een receptie.

DONDERDAG

Tussen 14.00 en 18.00 uur wordt in het stadspark animatie voorzien met onder andere workshops buikdansen en capoeira.

Europees rechter Koen Lenaerts

“EU: verenigd in verscheidenheid”

Het is niet eenvoudig om te schipperen tussen een academische carrière, een mandaat aan het Europees Hof, familielevens met echtgenote en zes dochters inclusief. Professor Koen Lenaerts is duidelijk een drukbezet man.

RUBEN BRUYNNOEGHE, ELS DEHAEN & ERIC LAUREYS |

Veto: Begrijpt u de kritiek van mensen op het Europees Hof, als zou het te ver van de mensen afstaan?

Koen Lenaerts: «Ik begrijp de kritiek, maar het is aan het Hof om aan de hand van zijn arresten duidelijk te maken dat het weldegelijk te maken heeft met Europese mensen en niet met grote economische operatoren.»

«Ik ben steeds verbaasd wanneer ik in de beraadslagingen van het Hof zie dat het daar gaat over studiebeurzen of strafzaken waar mensen een Europees aanhoudingsbevel trachten aan te vechten. Dat zijn juridische problemen die heel dicht bij de mensen staan. Ik geloof dat wanneer de mensen inspanningen zouden doen om kennis te nemen van wat het Hof werkelijk doet, dat het hen zou interesseren. En waar je je voor interesseert ligt automatisch minder ver van je bed.»

Veto: Wordt u soms door niet-juristen aangesproken over uw werk?

Lenaerts: «Absoluut, bijvoorbeeld op familiefeestjes, maar ook in sociale kring. Het is ook dikwijls daar dat je de mensen moet wijzen op het verschil tussen het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.»

«Om dat verschil uit te leggen moet je eerst uitleggen waar de Europese Unie nu juist mee bezig is, zijnde het regelen van de haar toegedeelde bevoegdheden. De lidstaten hebben daarvoor afzonderlijk geen efficiënte regeling voor kunnen treffen vanwege een tekort aan juridische formele slagkracht. Dat komt dan door grensoverschrijdende effecten van een bepaalde problematiek, zoals misdadaadbestrijding of leefmilieubescherming. Die zaken laten zich immers niet aan landsgrenzen binden.»

«Maar er zijn ook minder voor de hand liggende voorbeelden, zoals gelijke toegang tot universiteiten. Vanwege de open grenzen kunnen studenten kiezen in welke lidstaat ze gaan studeren. So far so

good, maar de problemen beginnen wanneer een lidstaat een numerus clausus invoert voor een bepaalde studierichting. Wanneer een naburige lidstaat die tot dezelfde taalgemeenschap behoort, die numerus clausus niet ingevoerd heeft, bestaat het gevaar dat de studenten naar die lidstaat gaan om er te studeren. Er is dan een explosie van studenten in die lidstaat en het systeem kan dat niet meer slikken. Dan zie je dat het Europees Hof een

ter nog niets zeggen omdat die zaak nog hangende is.»

Veto: Mengt het Hof zich dan niet nogal veel in de binnenlandse politiek?

Lenaerts: «Nee, want het Hof bepaalt niet zelf zijn agenda. Er is meer sprake van *dialogue des juges* dan van *gouvernement des juges*. We kunnen de legitimiteit van onze beslissingen baseren op het feit dat het nationale rechters zijn die politiek gevoelige zaken voorleggen aan het Hof. Zij geven dan meteen ook hun eigen bedenkingen bij de vragen die ze aan het Hof stellen en het Hof treedt dan in dialoog met deze bedenkingen. De nationale rechters

verdrag: dat de Unie is “verenigd in haar verscheidenheid.” Het is aan het Hof om te bepalen in hoeverre er

“Vaak worden er ook dingen verwacht van de Europese Unie die niet onder haar bevoegdheden vallen”

nood is aan eenheid en in welke mate er ruimte voor verscheidenheid is.»

«Neem bijvoorbeeld het homohuwelijk dat tot dusver alleen is toegelaten in Spanje, België en Ne-

Lenaerts: «Het is zeer moeilijk om de denkbeelden bij te stellen. Veel ligt ook aan de lidstaten zelf, zij

gaan bij de omzetting van de richtlijnen vaak lopen met de verdiensten van Europa, terwijl wanneer het volk niet tevreden is, met bijvoorbeeld een delocalisering van een bedrijf, ze met de vinger wijzen naar dat verre Europa dat er maar bijstaat en ernaar kijkt.»

«Vaak worden er ook dingen verwacht van de Europese Unie die niet onder haar bevoegdheden vallen. Zo willen mensen dat we misdadigers die over de landsgrenzen trekken steviger aanpakken. Maar voor internationale samenwerking inzake strafrecht en politie staan we nog heel zwak.»

«Eigenlijk komen veel van die gevoelens vooral voort uit een slechte communicatie van een parlement van om en bij de zeventien leden kiezen wij er in Luxemburg maar zes en misschien acht of negen in Ierland. Dat verwatert in het systeem, of dat is toch wat men denkt. De Europese verkiezingen die er aankomen zijn nog altijd zonder duidelijk afgescheiden programma's en *Spitzenkandidaten* voor het uitvoerende niveau, met name de Europese Commissie.»

«Enkel op het moment van een referendum hebben de kiezers het gevoel dat ze weten waar ze over kunnen stemmen. Op dat moment krijg je een soort van negatieve coalitie. Die 55 procent neestemmers zullen onderling enorm verschillen terwijl die 45 procent positieve stemmen zich geschaard hebben rond een compromis. Je kan dat ook duidelijk zien aan de opkomst. In Frankrijk was de opkomst voor het referendum waar beslist moest worden over de grondwet dubbel zo hoog als de nauwelijks een jaar voordien gehouden Europese verkiezingen.»



(ERIC LAUREYS)

uitspraak moet doen wanneer een student geweigerd wordt om in die naburige lidstaat te studeren. Dat is een moeilijk geval, want de lidstaat waar er een explosie is van de studentenaantallen is na afloop van de studies niet eens zeker of er genoeg professionals ter plaatse zullen blijven. De afgestudeerden gaan nu eenmaal vaak terug naar hun eigen land. Over de uitspraak kan ik ech-

zijn in feite de belangrijkste leveranciers van rechtszaken. Om een leuke woordspeling te maken noem ik ze tezamen met de Europese Commissie de beste 'hofleveranciers'.»

Veto: In hoeverre moet er eenheid zijn in de wetgeving van de verschillende landen?

Lenaerts: «Ik verwijs dan altijd graag naar het motto van in de afgevoerde grondwet van voor het Lissabon-

derland. We gaan niet bepalen dat de andere lidstaten dit moeten toelaten, maar wanneer de nationale wetgeving zo rigide is dat ze de geldig gesloten homohuwelijken weigert te erkennen als een huwelijk, is dat een beperking op het vrije verkeer van mensen.»

Veto: Vanwaar komen die anti-Europese gevoelens in lidstaten als bijvoorbeeld Ierland?

Europese kopstukken (2): Thomas Leys

“Peper en zout van het politieke landschap”

Op 7 juni kan je op de Europese lijst stemmen op voormalig hoofdredacteur van Veto, Thomas Leys. Om flauwe toespelingen op zijn naam te vermijden, is hij voor de Sociaal-Liberale Partij (SLP) geen lijsttrekker maar staat hij net achter kopstuk Nelly Maes.

SIMON HORSTEN |

Veto: Het zijn de eerste verkiezingen voor SLP, de afgeslankte erfgenamen van Spirit. Hoe is de sfeer in de partij?

Thomas Leys: «Zeer combattief. Met SLP hebben we eindelijk terug een ideologisch zuivere partij. We hebben niet de ambitie een massapartij te worden, maar we zullen zeker onze rol spelen als zweeppartij, als peper en zout van het politieke landschap.»

«Bij de Vlaamse en Europese verkiezingen in juni willen we ons in de huidige vorm opnieuw voorstellen aan de kiezer. We hopen op één of twee zetels in het Vlaams

Parlement. Europa zal natuurlijk een stuk moeilijker worden, maar ook daar kunnen we een verschil maken door mee te debatteren met een frisse, gedurfde visie. Wat is voor de Vlaamse kiezer ook het alternatief? Zowel Groen! als sp.a zijn inspiratieloos, de federale regeringspartijen hebben helemaal niets gepresteerd en verder heb je nog, om ze onder een ruime noemer te plaatsen, de populistische partijen met de Daltons van de Vlaamse politiek: Dedecker, De Wever en Dewinter.»

«SLP plaatst zich daar tegenover als een ongebonden partij, die debatteert zonder taboes en met een duidelijk sociaal-liberalisme als

ideologische basis. Ons programma is langs de andere kant ook pragmatisch, niet zoals dat van N-VA en Groen! dus, die vanuit nationalisme of ecologisme een duidelijke dogmatische inslag hebben.»

PYRENEËN

Veto: Zelf hebben jullie het Vlaams nationalisme dus laten varen?

Leys: «We bedrijven zeker geen politiek vanuit een engnationalistische visie. Het is zo dat louter natio-

“We hebben een politiek equivalent van de euro nodig”

nale grenzen of samenwerkingsverbanden aan belang zullen inboeten. Enerzijds zal er op Europees niveau

veel meer mogelijk moeten zijn: we hebben een politiek equivalent van de euro nodig, dus een Europese Unie met heel wat kenmerken van een federale staat. Dat is ook nodig om een tegengewicht te bieden aan andere wereldblokken als China, Rusland en de VS. Misschien zal de huidige crisis zo'n Europese veranderingen sneller in de hand werken.»

«Anderzijds zal er meer op regionaal niveau bestuurd moeten wor-

den. Ook over de landsgrenzen heen, op een flexibele manier. Rijsel heeft veel meer gemeen met de streek

rond Kortrijk dan met de Pyreneeën, dus is het logisch dat zij met Kortrijk nauwer samenwerkt dan met regio's die zich aan de andere kant van het eigen land bevinden.»

GSM

Veto: Wat verwacht u van de komende maanden?

Leys: «Ik hoop op een sterke inhoudelijke kiesstrijd en een eigen dynamiek voor de Europese verkiezingen waarin Europa ook echt centraal staat. Iedereen is wel wat pro-Europees, maar meestal gebeurt dat heel selectief. Dat je dankzij de liberalisering overal in Europa tegen schappelijke tarieven je gsm kan gebruiken, vindt niemand een probleem. Maar als de Europese postbedrijven dan tot eenzelfde liberalisering worden gedwongen, steigeren heel wat partijen. Waar is de consequentie in hun standpunten?»

Koen Geens wil simpelere universiteitsstructuur

“Ik ben geen Oosterlinck-boy”

Professor economisch recht Koen Geens was als student al gefascineerd door onze universiteit. Op zijn 51ste doet hij een gooi naar het hoogste ambt. Hij wil een universiteit leiden die op zoek gaat naar de waarheid. Wetenschappers hebben het recht om te dwalen, studenten de plicht om actief mee te werken in het universiteitsbestuur.

ERIC LAUREYS & RUBEN BRUYNNOEGHE |

Veto: *Waarom besliste u om kandidaat te zijn voor het rectoraat?*

Koen Geens: «Er waren twee elementen belangrijk voor mij. Het eerste was dat de uittreedende rector beslist heeft niet opnieuw kandidaat te zijn. Een tweede element was dat ik buiten de universiteit een aantal engagementen op mij had genomen die langer reikten dan begin maart, terwijl ik inzag dat het alleen maar zinvol was om deel te nemen aan de rectorverkiezingen als ik mij hieraan helemaal kon geven en definitief. Ik heb dat dan ook met een aantal mensen besproken en de vrijheid gevonden om beschikbaar te zijn.»

Veto: *Waarom was het voor u zo belangrijk dat Vervenne zich heeft teruggetrokken uit de verkiezingen?*

Geens: «De voorbije maanden zijn pijnlijk en polariserend geweest. Ik zag in zo'n verkiezingsstrijd geen rol voor mij weggelegd. Omdat ik een zeer groot respect heb voor de uittreedende rector, maar ook omdat ik part noch deel heb gehad aan datgene waar de verkiezingen over zouden gegaan zijn. Waarover men niet kan spreken, moet men zwijgen. En dat zou ik gedaan hebben.»

Veto: *Zou u zeggen: weg met de rectorsevaluatie?*

Geens: «Ja. Ik geloof dat het niet de juiste manier is om met een rectorkeuze om te gaan. Verkiezingen zijn wezenlijk in een gemeenschap die van participatie, vertrouwen en legitimiteit belangrijke punten maakt. Het rectorambt is, in de goede zin van het woord, een politieke functie en geen managersfunctie. Een rector is het hoofd van een gemeenschap. Het is niet uitgesloten dat verkiezingen in de ogen van sommigen soms tot een verkeerde keuze leiden. Maar een sterke gemeenschap verdraagt dat moeiteloos. Ook externe selectie kan tot een verkeerde keuze leiden. Je kan die sneller repareren als je bereid bent de prijs daarvoor te betalen. Maar de schade die je dan hebt aangericht is vele malen groter dan wanneer je na een verkiezing moet toegeven dat de keuze die je gemaakt hebt niet optimaal is.»

MOED

Veto: *Maar enkele jaren geleden was er wel een draagvlak voor die evaluatie.*

Geens: «De motivatie was, geloof ik, dat het moeilijk is om moedige beslissingen te nemen wanneer men na een paar jaar moet herkozen worden. Ik denk ten eerste dat je sowieso moedig moet zijn en ten tweede dat in die motivatie een zeker wantrouwen zit tegenover demo-

Geens: «In deze context betekent leiden empathisch luisteren, sturen en richting geven. Dat sturen is, het sturen van een zware pakketboot, je kan niet zomaar 180 graden draaien. Ik denk ook dat ik goed kan overtuigen eens ik een breed draagvlak heb gevonden, dat ik de collega's en de studenten moeilijke beslissingen kan doen aanvaarden. Een rector is een primus inter pares die de mensen het beste uit zichzelf laat halen. Iemand die achteraf niet met de pluimen van andermans werk gaat lopen.»

Veto: *Studenten maken ook deel uit van het College van Bestuur. Vindt u studentenparticipatie een goede zaak?*

Geens: «Het is ten eerste belangrijk dat alle geledingen van een universiteit deelnemen aan de besluitvorming. Studenten bekleden uiteraard een belangrijke positie. Ik heb zelf ongeveer alles gedaan in mijn faculteit behalve decaan gespeeld. Ik was onder andere negen jaar programmadirecteur. Studen-

ten in ons huis kennen de dossiers doorgaans het best. Ik zou niet willen dat de studenten bij het beleid betrokken zijn zoals klanten. Zij zijn er zoals wij, voor de waarheid en voor de wetenschap.»

Geens: «In 1985 hield rector De

HUMUS

Veto: *In hoeverre werkt de evangelische en christelijke inspiratie door in uw werk als academicus?*

Geens: «Toch in zeker mate, ik geloof in de liefde met grote L. Er zijn ook de hoop en het geloof, maar iemand die in de liefde gelooft, die vertrouwt. Wie vertrouwt, kan samenwerken, delegeren, luisteren en uitgaan van de goede trouw van anderen. Dat is een humus waardoor bijna alles mogelijk wordt. Wie wantrouwt, creëert vaak datgene waar hij het meest bang van is.»

Veto: *Wat zou u als thema van deze verkiezingen willen maken?*

Geens: «Ik denk dat we erin moeten slagen opnieuw de puntjes op de i te zetten wat betreft de kern van het academisch gebeuren. De leden van de universitaire gemeenschap moeten plezier hebben en gevaloriseerd worden in wat ze doen. De complexiteit van de organisatie is door haar grootte dermate gesofisticeerd geworden dat de afstand tussen het bestuur van de universi-

teit en al die wetenschappers en professionals stilaan vervreemding in de hand werkt.»

OOSTERLINCK

Veto: *U heeft een boel engagementen buiten de universiteit. Het is niet evident om nog als een academicus pur sang te worden gezien.*

Geens: «Ik heb altijd getracht excellent te zijn in onderzoek, onderwijs, maatschappelijke dienstverlening en beleid. Ik zeg niet dat ik dat geweest ben, het is aan anderen om daarover te oordelen. Medici die dagelijks in contact komen met patiënten hebben doorgaans een zeer nuchtere en relativerende kijk. Het mooie aan de Faculteit Geneeskunde is dat haar maatschappelijke dienstverlening geïntegreerd is in de universiteit.

“Lesgeven gebeurt het best in kleinere groepen”

Ook Leuven Research and Development staat de valorisatie van onderzoek, wetenschappelijke en maatschappelijke dienstverlening voluit toe. Wetenschappers moeten zich kunnen engageren naar de samenleving toe, voor zover ze daar een meerwaarde kunnen beteke-

rector Vervenne of tussen Koen Geens en ere-rector Oosterlinck. Met de hand op het hart: Oosterlinck heeft me niet gevraagd om kandidaat te zijn. Als in een academische gemeenschap verkiezingen worden gehouden die waardevol willen zijn, dan moet die gemeenschap afstand kunnen nemen van dit soort polariserende en tendentieuze vergelijkingen.»

Veto: *Hoe groot schat u uw kansen op het rectormandaat in?*

Geens: «Eén kans op vier. De vorige verkiezingen zijn totaal onvoorspelbaar gebleken. We spreken hier immers niet over verschillende traditionele partijen, maar over personen die zich voor het eerst aandienen en bovendien een absolute meerderheid moeten halen.»

HIMPENS

Veto: *Het komt u toch goed uit dat er twee kandidaten uit dezelfde faculteit komen?*

Geens: «Ja, absoluut. (lacht) Er is daar een grappige anekdote over. Ik was op een middag bij de decaan van Farma, in Onderwijs en Navorsing op Gasthuisberg. Maar bij het verstrooid terugkomen liep ik verloren en kwam ik via een 'onderaardse' gang uiteindelijk terecht in



“Weg met de rectorsevaluatie”

cratie: ik vind het zijn waarde hebben dat iemand na een jaar of vier opnieuw moet verkozen worden op basis van het beleid dat hij gevoerd heeft. Men kan wel wat hebben van de vrouw of man die het algemeen belang goed behartigt.»

Veto: *Bent u een goede leider?*

Somer voor paus Johannes Paulus II zijn laatste grote rede en die ging over de vrijheid van het onderzoek. De Somer sprak over het recht om te dwalen.»

«Een wetenschapper heeft een open verhouding met datgene waar hij naar zoekt. Dat wil zeggen dat

ten en al die wetenschappers en professionals stilaan vervreemding in de hand werkt.»

Veto: *Spreekt u nu over vereenvoudiging van universiteitsstructuur?*

Geens: «Voor zover het enigszins kan. Ik denk dat je veel meer inspraak zou kunnen bereiken met veel minder organen. De simpele vraag of we als universiteit een bepaalde principiële beslissing willen, moet door de ganse universitaire gemeenschap mee kunnen overdacht worden. Die heeft er geen boodschap aan om meteen een nota van 100 pagina's op haar bord te krijgen. De leden van de universiteit zijn zelfstandig en kritisch. Maar door de complexiteit van de structuur, én van de besproken problemen, moet de kans om hen voluit te laten participeren gere-

nen. De natuurlijke habitat van de jurist is de advocatuur, de magistratuur, het notariaat, het bedrijfsleven, de sociale profit sector of het beleid. In die zin heb ik iets klinisch in mij: ik wil mijn onderzoek ten dienste stellen van mensen. Ik denk niet dat zulks mij minder academicus maakt dan een collega-medicus of een collega-ingenieur. Maar er is geen legal clinic of legal spin-off aan de K.U.Leuven.»

Veto: *Een ander perceptieprobleem is misschien dat u bekeken wordt als 'een man van Oosterlinck'. U heeft immers meegeschreven aan de statuten van de Associatie.*

Geens: «Sommige journalisten willen een campagne tussen Vervenne en Oosterlinck. Maar ik denk dat je niet veel gelijkenissen zal zien tussen, bijvoorbeeld, Mark Waer en

de cafetaria waar blijkbaar een minuut later decaan Himpens gepasseerd is. Daar is dan het verhaal aan ontleend dat wij een voorakkoord zouden hebben. Ik kan u nadrukkelijk bevestigen dat er geen afspraak tussen ons bestaat.»

Veto: *U heeft ooit gezegd dat het onderwijssysteem aan de universiteit allesbehalve ideaal is in lagere jaren.*

Geens: «Je bent mondig als afgestudeerde humaniorastudent. Eens aan de universiteit, word je soms in een heel groot auditorium gezet met getallen van 200 tot 700 les-gangers en dan verleer je publiek te spreken. Maar in kleinere groepen is interactiviteit een veel minder zware opgave. Zoiets bereiken vergt enorm veel middelen, maar ik hoop dat ik daar als rector toch iets aan zou kunnen veranderen.»

Bernard Himpens

“Ik heb geen schrik om te besturen”

Als decaan van de faculteit Geneeskunde draait professor dokter Bernard Himpens al even mee in de Academische Raad (AR). Op zijn vijftigste stelt hij zich kandidaat voor het ambt van rector. “Als je bepaalde zaken wenst bij te sturen of nieuwe accenten wil leggen, dan kun je twee dingen doen: aan de kant blijven staan, of mee participeren in het debat. Ik heb voor dat laatste gekozen.”

KEN LAMBEETS & MAUD OEYEN |

Bernard Himpens: «Ik heb lang getwijfeld of het nu wel het juiste moment was om deel te nemen aan de rectorsverkiezingen. Zeker omdat ik ook decaan ben van de faculteit Geneeskunde. In feite moest ik al goede argumenten hebben om het wel te doen.»

Veto: Welke zijn die argumenten dan?

Himpens: «Naar aanleiding van het debat van de laatste maanden, denk ik dat we naar een open en transparant bestuursmodel moeten waarbij er zowel voor degenen die hier werken als voor degenen die hier studeren, meer ruimte gecreëerd wordt voor het creatieve, het innovatieve. Maar het beleid moet ook

Veto: Wat is uw visie op onze universiteitsstructuur?

Himpens: «In het verleden zijn er veel onwaarheden verschenen in de media. Er zouden enkel maar externe managers in de Raad van Bestuur (RvB) zitten. Ik heb dat nooit zo ervaren. De externe bestuurders zijn zeer competente mensen uit het ganse maatschappelijk landschap van Vlaanderen. Ze zijn bereid een stuk van hun drukbezette tijd in de K.U.Leuven te stoppen. Dat is positief.»

«Het is wel zo dat de AR de eerste viool zou moeten spelen in de academische kwesties. Niet zozeer om documenten die bijna af zijn te bekrachtigen, maar wel om na te denken over waar we naartoe wil-

de Koninklijke Academie voor Geneeskunde heb ik wel al veel contacten op het federale, Vlaamse en Franstalige niveau, al zijn die voornamelijk gesitueerd op het vlak van de gezondheidszorg. Laat ons zeggen dat ik best een uitgebreid netwerk heb en we kunnen daar nog aan werken.»

Veto: Wat met het Leuven Universitair Systeem (LUS)?

Himpens: «Er moet snel duidelijkheid worden geschept in dat dossier. Zoniet, dan ontstaat er mogelijk een escalatie van al dan niet verkeerde informatie. Een grote groep mensen stelt zich vragen. Studenten die overwegen om voor dergelijke geïntegreerde opleidingen te kiezen, willen ook weten hoe het nu eigenlijk zit met de structuren. Er moet nu effectief worden vooruitgegaan. Al moeten de opleidingen wel hun eigen profiel behouden. Ook de professionele hogescholen zijn waardevol. We moeten het signaal geven dat we die integratie ook

meer studenten.»

Veto: Er heerst momenteel veel onduidelijkheid over het bestuursmodel van het LUS.

Himpens: «Als je wil samenwerken heb je daarvoor natuurlijk een ganse infrastructuur en omkadering nodig. Wil je een opleiding op twee verschillende plaatsen aanbieden, dan moet je globaal een akkoord hebben over de inhoud van het programma en over de kwaliteitscriteria. Ik heb er niets op tegen dat er voor de academische opleidingen wordt samengewerkt met de hogescholen, die in feite de praktische

spreken? Verschillende mensen uit hun mening, en proberen tot een conclusie te komen.»

Veto: U kunt hem wel de baas?

Himpens: «(lacht) Jullie zouden graag hebben dat ik dat zeg, zeker? Mocht ik verkozen worden, dan wens ik als rector de universiteit ook daadwerkelijk te besturen. Ik heb in het verleden getoond dat ik daar niet bang voor ben.»

Veto: De universiteit heeft het moeilijk met het aantrekken van allochtone jongeren. Hoe denkt u daarop in te spelen?

Himpens: «Er zijn een aantal zeer goedbedoelde initiatieven geweest, maar die hebben niet altijd het effect gehad dat werd beoogd. Lopende initiatieven moeten we behouden en versterken. Maar we mogen niets forceren of ontmoedigd raken.

“De Academische Raad zou eerste viool moeten spelen”

organisatie van het onderwijs op die verschillende campussen moeten regelen. Maar ik vind het wel belangrijk dat de opleidingen zelf onder de verantwoordelijkheid blijven

Dat is het ergste wat ons kan overkomen. Het is niet goed om te denken dat de infodag voor allochtone jongeren vorig jaar mislukt is omdat er niemand kwam opdagen. In mijn ogen was die infodag een krachtig signaal dat de K.U.Leuven openstaat voor allochtone jongeren. Ook in hun gemeenschap zal op die manier het idee groeien dat er belangstelling voor is. Ik denk dat we zeker resultaat kunnen boeken, maar je mag niet verwachten dat zoiets van vandaag op morgen gebeurt.»

MERKWAARDIG

Veto: Kent u de andere rector-kandidaten goed?

Himpens: «Mark Waer ken ik zeer goed. Stefaan Poedts en Koen Geens ken ik nauwelijks, maar we zullen elkaar de volgende weken ongetwijfeld wel vaker ontmoeten.»

Veto: Koen Geens zou u gevraagd hebben om kandidaat te zijn om stemmen af te troggelen van Mark Waer, in ruil voor het vice-rectorschap van de Groep Biomedische.

Himpens: «Dat stond zelfs al in de krant nog voor ik beslist had over mijn deelname. Op kranten heb je geen vat. Maar als ik zou willen dat Koen Geens verkozen zou worden, dan had ik me toch beter bij zijn ploeg aangesloten? Waarom zou ik mezelf kandidaat stellen en een heel eigen programma uitwerken als het toch allemaal alleen maar ‘om te lachen’ is?»

Veto: Maar u begrijpt toch wel dat het feit hier meespeelt dat Mark Waer eveneens kandidaat is?

Himpens: «Het is een beetje een loze redenering. Men vergeet altijd dat er vorige keer ook twee kandidaten uit Geneeskunde waren, en toen heb ik dergelijke verhalen niet gehoord. Als er uit een andere groep twee kandidaten komen, wordt daar niet over gesproken. Bij de Biomedische Wetenschappen toevallig wel, gewoon omdat dat één grote faculteit is. Het gaat toch in tegen alle regels van openheid om daartegen te protesteren. Eigenlijk zeg je dan: “Als er één kandidaat uit Geneeskunde is, dan mag er geen tweede zijn, want dan ga je de mogelijkheden van de eerste kandidaat verkleinen.”»

Veto: Hoe schat u zelf uw kansen in?

Himpens: «Dat is altijd moeilijk te zeggen. Ik zou me niet kandidaat stellen als ik wist dat ik kansloos was. Maar de kiezer zal beslissen.»

Veto: Momenteel wordt u achter Koen Geens en Mark Waer geplaatst.

Himpens: «Dat was al het geval nog voor ik besliste om deel te nemen. Ik heb ook de media gevolgd. Ik vind dat merkwaardig: wie beslist dat eigenlijk allemaal?»



CHRISTINE LAUREYS

alert blijven: er komen heel wat uitdagingen op ons af. We moeten uitgaan van een gastvrij engagement naar alle sectoren in onze samenleving, zowel hier in België als in de rest van de wereld. Die elementen vond ik zo belangrijk dat ik dacht: “Laten we ervoor gaan.”»

AFTOETSING

Veto: Waar moet de K.U.Leuven op korte termijn stevig bijgestuurd worden?

Himpens: «We moeten zo snel mogelijk duidelijkheid scheppen over het bestuursmodel. Vier jaar geleden zijn we gestart met een nieuwe structuur, met drie groepen. Er moet nu een grondige reflectie komen. Wensen we dit? Zijn er te veel lagen? Als je een maatschappelijk draagvlak wil hebben, dan moet iedereen zich kunnen vinden in de structuren. Ik heb het altijd zeer onlogisch gevonden dat een rector verkozen wordt en vervolgens geëvalueerd. Dat is zeer onnatuurlijk. Een verkiezing moet gevolgd worden door een herverkiezing. Dat heeft allemaal te maken met de transparantie van het beleid.»

len met de universiteit. De AR moet zich meer bezighouden met de grote dossiers, waarbij er wordt beslist welke richting men wil uitgaan.»

«Het College van Bestuur (CvB) moet zeer efficiënt zijn, zowel qua voorbereiding als opvolging, en ze moet ook continu interageren met de RvB. De Universiteitsraad moet vaker samenkomen. Dat is het orgaan waar de visies van de internen worden getoetst aan de visies van de externen. Die aftoetsing kan leiden tot een efficiënter beleid.»

«Dan zijn er de drie groepen, elk met hun eigen dynamiek. Het gebeurt dat iets op tien verschillende fora besproken wordt, maar dat uiteindelijk niemand weet waar de finale beslissing genomen is of wat het finale besluit inhoudt.»

INFORMATIEDOORSTROOM

Veto: Voor een rector zijn politieke contacten ook altijd erg belangrijk.

Himpens: «Het zou utopisch zijn te zeggen dat ik momenteel over alle contacten beschik die nodig zijn: iedereen moet groeien in zijn functie. Door mijn functie als Secretaris van

echt wensen en dat we die kwaliteitsvolle criteria ook wensen door te voeren.»

Veto: U staat zelf dicht bij de professionele hogeschoolopleidingen.

Himpens: «Omdat ik ook departementsvoorzitter geworden ben van Gezondheid en Technologie van de KHLeuven, heb ik ervaren dat we heel wat dingen kunnen optimaliseren door samen te werken. Neem nu de informatiedoorstroom naar studenten: mensen die minder geschikt zijn voor een academische opleiding, maar wel interesse hebben in een professionele opleiding moeten beter geholpen worden. We hebben een draaiboek om zoiets aan te pakken, zodat er geen studieduurverlenging hoeft te zijn. Omgekeerd geldt hetzelfde: hoe kunnen we het fameuze zalmeffect (waarbij studenten gestimuleerd worden om bijvoorbeeld via schakelprogramma's verder te studeren, red.) mogelijk maken? Door goede taakafspraken in de professionele bacheloropleidingen kunnen we een beter schakel- en masterprogramma hebben, met

van de verschillende faculteiten.»

Veto: Wat is volgens u de rol van de voorzitter van de Associatie?

Himpens: «(lacht hartelijk) Ik verwachtte die vraag. De universiteit moet door de universiteit bestuurd worden. Punt. De voorzitter van de Associatie gebruiken we voor datgene waar hij goed in is. Dat is misschien een krasse uitspraak, maar hij heeft zeer veel competenties, zeer veel expertise. We moeten hem gebruiken om de universiteit te versterken.»

«De Associatievoorzitter moet ook naar zijn achterban kijken, waartoe ook de hogescholen behoren. Hij heeft dus een andere finaliteit dan de rector van de universiteit, die in feite eerst en vooral rector is van zijn universiteit.»

Veto: Hoe is uw persoonlijke band met de voorzitter van de Associatie K.U.Leuven?

Himpens: «Ik ken erector Oosterlinck al jaren. We hebben al enkele zeer geanimeerde discussies gehad, zeker in verband met het bestuursmodel van de universiteit. Wat is een universiteit waar niemand nog de ander durft tegen-

Stefaan Poedts

“De kunst van de eenvoud”

De vrij onbekende Stefaan Poedts verraste vriend en vijand door zich kandidaat te stellen voor de functie van rector. Zijn persoonlijke website verkapt ons dat hij houdt van saxofoon spelen en op zijn blog valt te lezen hoezeer de man kan genieten van een ritje op zijn motorfiets. Naast ‘street cred’ heeft Poedts een naam als een klok, maar weet hij ook waar de klepel hangt?

JEROEN DEBLAERE & TOM DEMEYER |

Veto: Uw kandidatuur kwam veel eerder onverwacht. Waarom heeft u zo lang gewacht?

Stefaan Poedts: «Ik heb dat deels uit tactische overwegingen gedaan. Maar zo onbekend ben ik niet, denk ik. Ik heb bij de vorige verkiezingen ook mijn stem geroerd en ik ben al sinds ik aan de K.U.Leuven werk betrokken bij de manier van werken en geïnteresseerd in de beleidsstijl die hier gehanteerd wordt. Ik heb ervaring opgedaan bij de andere instituten waar ik gewerkt heb. Er zijn toch veel zaken die verbeterd kunnen worden. Ik heb sinds 1996 een lijstje bijgehouden dat als titel heeft: ‘als ik rector zou zijn’. Ik heb dat lijstje tijdens de vorige verkiezingen aan een aantal kandidaten voorgelegd, maar deze keer dacht ik: nu ga ik er zelf voor.»

Veto: Wat trok u dan over de streep?

Poedts: «Er zijn frustraties, maar men kan altijd kritiek hebben. Enfin, de beste stuurlui staan aan wal. Ik dacht op een bepaald moment: ofwel doe ik er nu zelf iets aan, ofwel hou ik voor altijd mijn mond. Omdat ik moeilijk mijn mond kan houden, doe ik het nu zelf maar.»

KRAS

Veto: Wat is uw grootste frustratie?

Poedts: «Er moet meer openheid komen, meer inspraak. Wat frustrerend is, is dat alles zich boven ons hoofd afspeelt. Er worden beslissingen genomen waar wij totaal niets van weten. Dat vind ik kras.»

Veto: Hoe zou u dit concreet aanpakken?

Poedts: «Ik vind dat er een betere doorstroom van informatie moet zijn. De communicatiekanalen moeten beter gebruikt worden. Er moeten misschien zelfs nieuwe kanalen worden aangewend. Kijk maar naar de evaluatie van de rector. Er is blijkbaar een gebrek aan een communicatiemiddel voor de bestuurlijke bovenbouw en de basis. Daardoor gaat die communicatie via de pers. Dat kan vrij eenvoudig opgelost worden.»

Veto: Wat zijn de basispijlers van uw programma?

Poedts: «Mijn programma is gebaseerd op vier basisprincipes. Ten eerste is medezeggenschap belangrijk. We moeten meer inspraak hebben in het beleid. De kanalen die er zijn, zoals de ondernemingsraad, moeten gebruikt worden.»

«Openheid en transparantie is

terten moeten ingekeken kunnen worden, ook vóór de beslissing genomen is. Zo is er plaats voor bijsturing zonder dat het hele project afgevoerd moet worden.»

«Een derde punt draait om waardering. Dat heeft ook met evaluatie te maken. Kijk maar naar de docentenevaluatie. We krijgen een grafiek met het aantal publicaties en citaties. Als dat cijfer hoog genoeg is, dan krijg je een ‘voldoende’. Ook als je uitblinkt krijg je nog steeds ‘voldoende’. Zoiets werkt demotiverend.

dat je wil doen, de manier hoe je dat wil doen en de manier hoe je dat onderzoek naar buiten wil brengen. Ook wat lesgeven betreft. Het dagelijkse werk van een ZAP-lid is heel gedifferentieerd, wij moeten ons met alles bezighouden. Er is erg veel administratie en ballast. Wij moeten onder andere projecten aanvragen, rapporteren, lessen verzorgen, syllabi bijhouden en Toledopagina's updaten. Ik doceer vijf vakken, maar ik moet wel twintig pagina's verzorgen. Er is veel minder tijd voor wetenschappelijk onderzoek. In het eerste semester kan ik gerust zeggen dat ik bijna geen onderzoek heb gedaan. Onderzoek is mijn hobby geworden, ik moet het in het weekend doen.»

«Daar is nochtans eenvoudig een mouw aan te passen. Er moet

teem van de associatie. Er moet met de regering overlegd worden hoe we dat model kunnen aanpassen.»

«Het wordt zeer complex omdat we met een multicampusmodel te maken zullen krijgen. Dat is een zeer grote uitdaging. Geheel volgens mijn basisprincipe van medezeggenschap vind ik dat die campi ook een zekere mate van autonomie moeten behouden.»

Veto: Wat moet er met de Kortrijkse campus gebeuren?

Poedts: «Wel, dat zal vrij soortgelijk

Poedts: «Volgens mij ligt het probleem in de eerste plaats bij het personeel. Ik denk dat de instroom daardoor bepaald wordt. We moeten alloctonen in ons personeel krijgen: AAP, maar ook ZAP, waarom niet? De alloctone studenten zullen dan wel volgen.»

Veto: Moet een universiteit zich mengen met het maatschappelijk debat, zoals bij de sans-papiers?

Poedts: «Een universiteit heeft drie functies: onderzoek, onderwijs en maatschappelijk dienstbetoon. De

“Het zou misschien beter zijn dat de faculteiten ophouden te bestaan”

zijn met die andere campussen. Nu is er een vicerector voor Kortrijk, maar misschien moet er meer autonomie en een campusrector komen. Misschien ook een driejarige bache-

universiteit moet zich mengen. Of ze sans-papiers moet opvangen, dat weet ik niet. Het zal vast nodig geweest zijn om een krachtig signaal te geven. Het opvangen van die men-



(STEPHANIE VERBEKEN)

Ik vind dat er een motivatiebeleid moet komen aan de universiteit. Ik wil functioneringsgesprekken invoeren, waar je de mensen echt kan motiveren. Die functioneringsgesprekken bestaan al voor ATP, maar dat moet er ook komen voor AAP en voor ZAP.»

«Functioneringsgesprekken zijn ook erg belangrijk om mensen aan te sporen om een dossier in te dienen. Vrouwen hebben bijvoorbeeld een grotere drempel te overwinnen voor ze een dossier indienen. Tijdens zo'n functioneringsgesprek kan je hen toch aanmoedigen om dat te doen. Misschien gaan

een betere ondersteuning komen. In mijn programma voorzie ik ook het plan om onderwijsteams op te richten voor bachelor vakken. In principe moet iedereen die vakken kunnen geven. Die vakken worden dan het ene jaar door de ene prof gegeven, het andere jaar door een andere prof. Dat werkt — ik heb dat gezien in Schotland.»

Veto: Hoe staat u tegenover de rectorsevaluatie?

Poedts: «De positie van de evaluatie van de rector is voor mij heel duidelijk: er moeten verkiezingen komen. In mijn programma staat dat ik mij na vier jaar opnieuw verkiesbaar stel. Ook van de screening ben ik geen voorstander. Ik wil dat zo snel mogelijk afschaffen. We mogen niet in een impasse komen. Die discussie moet tegen 2010 opgelost zijn.»

Veto: Hoe ziet u de universiteit in het Leuven Universitair Stelsel (LUS)?

Poedts: «Daar zijn voor- en nadelen aan. De voordelen zijn duidelijk: de aanwezigheid over heel Vlaanderen qua werving van studenten. Studenten zijn minder mobiel, zo blijkt uit een studie, en het is dus wel zo dat die aanwezigheidspolitiek interessant kan zijn. Wat die inkanteling betreft, zijn er wel wat problemen, want de huidige financiële regeling is nog niet aangepast aan het sys-

tem, waarom niet? Als de vraag om meer autonomie leeft, dan wil ik daar zeker naar luisteren, op voorwaarde dat het financieel haalbaar is, natuurlijk.»

STUDENTEN

Veto: Wat is uw visie op het studentenbeleid?

Poedts: «Ik denk dat studenten nu al veel verantwoordelijkheid hebben en medezeggenschap hebben in het beleid. Er zijn toch nog vragen van LOKO (de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie). Dat ze niet vertegenwoordigd zijn in de Bijzondere Academische Raad en dat ze daar geen inzagerecht hebben bijvoorbeeld. Dat inzagerecht is het minimum, adviesrecht vind ik bespreekbaar, maar stemrecht is wel een stap te ver.»

«Ik ben trouwens een voorstander van het project Begeleide Zelfstudie, maar de nadruk ligt daar nog te veel op de aspect studie. Het aantal contacturen moet beperkt worden. Een betere organisatie van de lessen is ook absoluut nodig. Het verbaast me dat er nog steeds lange lesblokken zijn zonder pauze.»

Veto: De K.U.Leuven hinkt achterop op het gebied van de instroom van alloctone studenten. Hoe plant u dat probleem aan te pakken?

sen kan misschien ook alloctone studenten aantrekken.»

Veto: Er wordt al eens gezegd dat de functie van de decanen niet duidelijk omschreven is. Wat houdt die functie volgens u in?

Poedts: «In onze groep is door de hervormingen het begrip ‘faculteit’ uitgehold. Het wordt tijd dat er een audit komt van de hervormingen destijds. Zijn de doelen bereikt en kunnen we zo mogelijk bijsturen?»

«Als wiskundige ben ik voor vereenvoudiging. In een wiskundig model moet alle ballast verdwijnen. Het is de kunst van de eenvoud. In de universiteit moet dat ook kunnen. Als de faculteiten bevoegdheden moeten afstaan aan de groep en aan de departementen dan zou het misschien beter zijn dat de faculteiten ophouden te bestaan in onze groep. Faculteiten fungeren steeds meer als een muur bij interdisciplinaire projecten. Het kan interessant zijn om te kijken in hoeverre de faculteit ballast is voor de structuur van onze universiteit.»

Veto: Wat beschouwt u zelf als uw grootste zwakte?

Poedts: «Ik neem te veel hooi op mijn vork en ik kan moeilijk neen zeggen.»

“Ik heb sinds 1996 een lijstje: ‘als ik rector zou zijn’”

een tweede pijler. Dat is van toepassing op evaluatieprocedures — je moet zien wat er gebeurt — maar dat speelt ook op andere niveaus. Als je bijvoorbeeld een aanvraag voor een project indient, dan worden de selectiecriteria wel gecommuniceerd, maar voor mij gaat die openheid veel verder. Je moet kunnen zien dat die selectiecriteria echt worden toegepast. Beoordelingsrapporten van ex-

vrouwen dan beter doorstromen naar de hogere functies. Hetzelfde geldt voor alloctonen. Zo kan je duidelijk op een eenvoudige manier differentiëren.»

VRIJHEID

«Het vierde belangrijke punt is de ondersteunde academische vrijheid. Academische vrijheid betekent voor mij de vrije keuze van het onderzoek

Mark Waer

“Tijd om de universiteitsstructuren te zuiveren”

Hij is vicerector Biomedische Wetenschappen, hij heeft een ziekenhuis met duizend bedden geleid en is er ooit hoofdgeneesheer geweest. Daarbuiten is hij ook nog eens kotbaas. Rectorskandidaat Mark Waer is duidelijk de man van de praktijk. Het huidige beleid heeft geen geheimen voor deze kandidaat, maar waarom wil Waer pas na vier jaar de handen uit de mouwen steken?

TOM DEMEYER & MAARTEN GOETHALS |

Mark Waer: «De K.U.Leuven zit in een institutionele crisis, die mits bepaalde structuurveranderingen weggewerkt kan worden. De reglementen laten mij toe maar vier jaar rector te zijn, maar dat zie ik als een voordeel. Je bent namelijk verplicht onmiddellijk te handelen. Die vier jaar maakt ook dat men mij typeert als een soort overgangsfiguur. Maar mag ik je erop wijzen dat paus Johannes XXIII ook een overgangsfiguur was die enorm veel heeft verwezenlijkt? Overgangsfiguren zijn ambitieus en schrikken niet om zich te manifesteren.»

CONCEPTUEEL

«Mijn vingers begonnen te jeuken. Ik zag de laatste twee jaar heel wat fout lopen. Komt daarbij dat na de niet-verlenging het wantrouwen in de beleidsstructuren is gegroeid. Dat blijkt duidelijk uit de vele enquêtes. Daarom moeten we met de volgende ploeg inzetten op vertrouwen, zowel intern als extern. Ook daar is nog veel werk. Kijk maar naar hoe de Associatie K.U.Leuven bijvoorbeeld gepercipiëerd wordt.»

Veto: *Als een imperialistische instelling, met een rijk van Oostende tot Hasselt?*

Waer: «Dat is toch een ongelooflijke defensieve houding, niet? Alsof we spreken van een politieke bezetting in het onderwijslandschap. Misschien niet geheel onterecht, mensen willen altijd winnen. Maar de sterkste geniet daarom niet de meeste vertrouwen. We moeten als instelling leren durven geven. Nu zijn we niet zo graag gezien. Dat hoor je als je met veel externen spreekt.»

Veto: *Nochtans stond Vervenne voor de zachte aanpak wat externe relaties betreft.*

Waer: «Hij heeft inderdaad een nieuwe houding van respect en vertrouwen geïntroduceerd. Alleen is die houding onvoldoende praktisch ingevuld.»

Veto: *Hoe zal u zich daarvoor houden?*

Waer: «Ik denk dat ik pragmatischer ben. Voordat ik vicerector was, ben ik hoofdgeneesheer geweest in het UZ Gasthuisberg. Dat is een zeer praktische functie met enorme verantwoordelijkheden. Ik kon en mocht toen geen fouten maken want het ging om mensenlevens. Waar het om gaat is de combinatie vinden tussen het conceptuele en datgene wat gerealiseerd moet worden.»

RAAD VAN TOEZICHT

Veto: *Een van de belangrijke discussiepunten tijdens deze verkiezingen zal ongetwijfeld de beleidsstructuur van de K.U.Leuven zijn. Moet die veranderen?*

Waer: «Ik denk niet dat er veel moet veranderen. Nieuwe structuren lossen ook niet alle problemen op. Wat er wel moet gebeuren is het systeem zuiveren. Vooreerst is er de vraag of een rector na zijn eerste mandaat geëvalueerd moet worden, of zijn verkiezingen beter?

Omdat de universiteit een presidentieel regime is, pleit ik voor dat laatste. Een universiteit moet zijn leiders verkiezen, die op hun beurt naar hun achterban moeten rapporteren. Dat is in de eerste plaats de Academische Raad (AR), waar onder andere alle decanen zetelen, die een beetje fungeert als het parlement. Daarnaast dient een rector en zijn ploeg trouw te zijn aan de grondwet en de Inrichtende Overheid (IO), waar bijvoorbeeld de kardinaal in zetelt. Zij waakt of de opdrachtverklaring wel gevolgd wordt.»

«Bij de Raad van Bestuur (RvB), een groep van externe bestuurders, loopt er momenteel iets fundamenteel fout. Nu is het namelijk onduidelijk wie de universiteit bestuurt: de rector of de voorzitter van de RvB? De RvB is idealiter een plek waar de rector bepaalde zaken kan voorstellen en aftoetsen. Om dat controlerende van haar functie duidelijk te maken, zou ik haar voorzitter in de toekomst 'commissaris van de IO' noemen. Dat naar analogie met de regeringscommissaris die nu namens de Vlaamse overheid de instellingen controleert. Ook wil ik het orgaan een nieuwe naam geven, namelijk: de Raad van Toezicht.»

Veto: *Verricht die in uw visie ook inhoudelijk werk, wat iets nieuws zou zijn?*

Waer: «Neen, dat is niet de bedoeling. In de AR wordt er gestalte gegeven aan het beleid. De IO is voor mij de wettelijke macht, de RvB heeft een controlerende functie dat rekening houdt met de verschillende geleidingen aan de universiteit. Door duidelijk te omlijnen waar ieders bevoegdheid ligt, los je vooraf veel problemen op. Ik heb in het ziekenhuis vastgesteld hoe moeilijk de werking draait als je taken en verantwoordelijkheden gaat mengen. De RvB mag, in mijn ogen, geen CvB-bis worden, en dat is wat er eigenlijk de laatste maanden voor problemen heeft gezorgd.»

Veto: *De AR is een mak orgaan geworden, hoor je velen zeggen. Gaat u daarmee akkoord?*

Waer: «De AR kent drie problemen. Vooreerst is de opdracht van verschillende aanwezigen onduidelijk. Neem bijvoorbeeld de dubbele positie van de decanen. Zij hebben zowel een bestuurs- als een democratische controlefunctie. Op de AR is het vaak niet duidelijk in welke hoedanigheid zij daar zetelen en met welk petje aan zij soms spreken.»

«De samenstelling en de uitvoering van de agenda is het tweede probleem. Vaak worden er punten geagendeerd die eigenlijk totaal niet op de AR behandeld moeten worden. Ik kan u menig voorbeeld van dossiers geven waarvan je denkt: waar zijn we mee bezig? Bijvoorbeeld tot in de details uitgewerkte onderwijsdossiers, voorbereid door de onderwijsraad, worden op de AR opnieuw bediscussieerd. Gevolg hiervan is dat echte strategische beslissingen amper of niet meer worden besproken. Bijvoorbeeld is er over de associatie nooit

echt grondig gediscussieerd. Wat het verschil is tussen een academische opleiding aan de hogeschool en een academische opleiding aan de universiteit is er ook nog nooit

houdelijke. Wat het eerste bijvoorbeeld betreft: de financiering. Op de laatste AR presenteerde de Algemeen Beheerder (Koenraad Debackere, red.) cijfermateriaal in

van de universiteit. De huidige rector heeft altijd te kennen gegeven dat een rector het LUS moet trekken, maar dat lijkt mij niet het geval. Begeleiden lijkt me eerder



(XAVIER VANKERSBULCK)

behandeld.»

«Een laatste probleem is de betrokkenheid. Ik wil de academische basis meer betrekken. We kunnen bijvoorbeeld werken met een soort kamercommissies, zoals in het parlement. Voor er een punt op de AR komt, wordt dat eerst besproken in zo'n commissie waar, afhankelijk van dossier, verschillende mensen aanwezig zijn. Een nieuwsbrief van de AR zou ook geen slecht idee zijn, zo kunnen we iedereen onmiddellijk duidelijk maken waarmee we bezig zijn en kan, wie geïnteresseerd is, solliciteren om mee een bepaald punt voor te bereiden.»

LUS

Veto: *Hoe staat u tegenover het Leuven Universitair Systeem (LUS), het toekomstig samenwerkingsverband tussen de K.U.Leuven, haar groter broertje de associatie en de individuele katholieke hogescholen?*

Waer: «Ik heb daar vrij precieze ideeën over. Principieel ben ik pro het netwerk. Waarom? Om maatschappelijke redenen: het is onze taak om goed aan kennisverspreiding te doen. En om pragmatische redenen: het levert ons heel wat voordelen op, bijvoorbeeld wat rekrutering betreft.»

«Maar er zijn ook heel wat problemen mee gemoeid: financiële, wettelijke, organisatorische en in-

verband met de academisering. Als we niet oppassen zal ons dat enkele miljoenen kosten (5,6 miljoen op precies te zijn, red.). Men verzekert ons dat de andere onderwijsinstellingen in Vlaanderen zich engageren om deze cijfers opnieuw te onderhandelen. Maar met de huidige financiële crisis stel ik mij daar toch vragen bij. En hoewel dat ook onderwijsminister Vandenbroucke zich hiervoor engageerde, is het absoluut nog niet duidelijk of die herverken worden.»

«Misschien is de belangrijkste vraag wel hoe het LUS georganiseerd zal worden. Een systeem met tien campussen opzetten, is niet gemakkelijk. Ik pleit voor een soort beheersovereenkomst die wordt afgesloten met de verschillende hogescholen. Als je ziet hoeveel problemen wij nu al hebben om de Campus Kortrijk onder controle te houden, houd ik mijn hart vast als er daar nog eens tien bijkomen. Om alles een beetje in goede banen te leiden, installeer ik een vicerector die zich alleen met de academisering, de associatie en de LUS bezig gaat houden. We hebben iemand binnen het dagelijkse bestuur nodig die een goede sparringpartner is voor de voorzitter van de associatie (André Oosterlinck, red.).»

Veto: *Wat is de rol van een universiteitsrector in het LUSH-verhaal?*

Waer: «Hij behartigt de belangen

het juiste woord.»

Veto: *Hoe is uw relatie eigenlijk met de erector?*

Waer: «Ik zou zeggen: redelijk, met het accent op 'rede'. Ik praat graag met hem omdat het iemand is die graag redeneert op basis van redelijke argumenten. Toegegeven, het is geen gemakkelijk persoon, maar ik heb toch een bepaalde sympathie voor zijn openheid.»

STUDENT

Veto: *Waarom zouden studenten op u moeten stemmen?*

Waer: «Ik weet dat als we kijken naar mijn onderwijs- en studenten-curriculum, ik niet extreem actief geweest ben. Dat komt omdat ik als vicerector voornamelijk verantwoordelijk was voor Biomedische Wetenschappen en het ziekenhuis. En onderwijs is voornamelijk een bevoegdheid van decanen. Maar het is niet omdat ik er in de praktijk niet mee bezig ben geweest, dat ik er niet in geïnteresseerd ben. Bijvoorbeeld op de flexibilisering en de diplomaruimte maak ik mij erge zorgen. Hoe gaan we dat praktisch in goede banen leiden? Er moet een goede interactie zijn met studentenbeleid, denk maar aan huisvesting en studieduurverlenging. Gans de discussie over de minderheden verdient ook veel aandacht.»

IFTf (1): Historia toneel bracht Kaas enzo

Mentaal gestoord op de scène

Net als op de openingsavond van het InterFacultair Theaterfestival, mocht Historia vorige week wederom de spits afbijten als eerste van de acht toneelspelende studentenverenigingen met hun voorstelling 'Kaas enzo'.

ROEL MOEURS |

Niet goed wetende wat te verwachten na de ietwat teleurstellende teaser, zaten we in spanning en met een raar gevoel te wachten op het begin van het stuk. Een begin dat al even vreemd was. Verscheidene spelers namen hun plaats al in op een halverlichte scène terwijl het licht in de zaal nog niet gedimd was. Na een paar minuten bleek echter dat het toneel toch nog niet van start was gegaan en nog even later ging uiteindelijk het licht uit en kon de voorstelling beginnen.

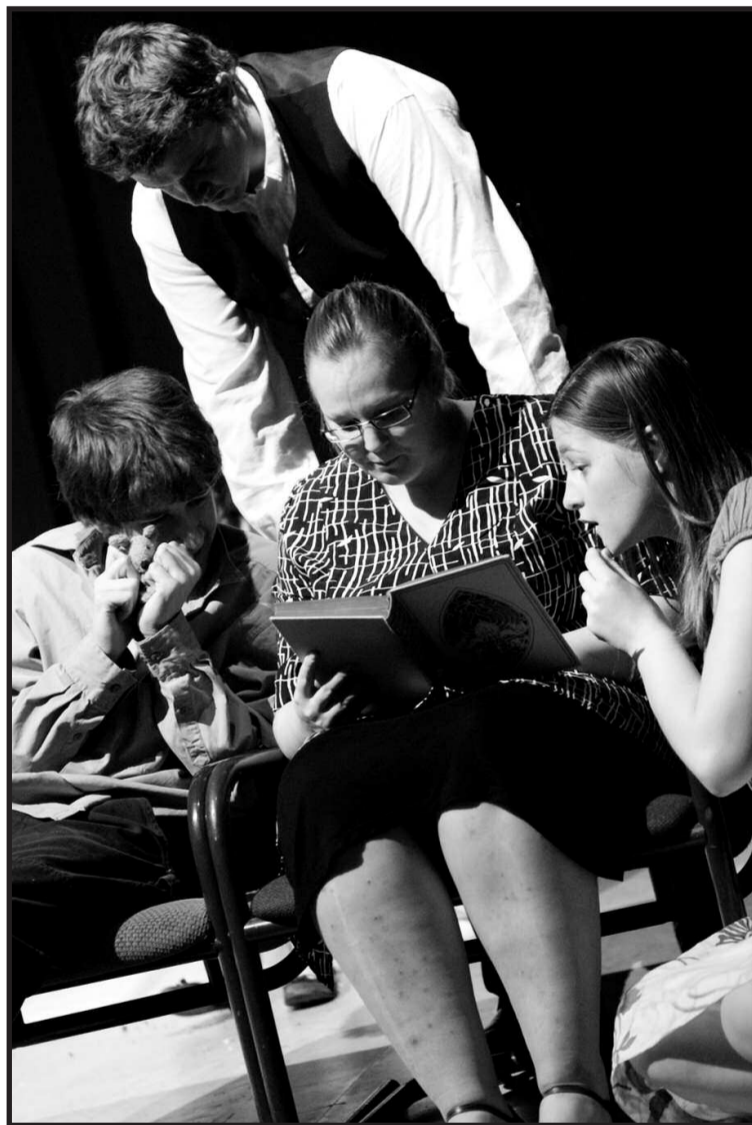
Het verhaal speelde zich af in een privétehuis voor geestelijk gestoorde medemensen dat dreigt ten onder te gaan aan financiële problemen. Een rijke, maar ontoerekeningsvatbaar verklaarde vrouw, in samenwerking met een koppel kruimeldieven brengen hier echter verandering in door een ontvoeringcarrousel op poten te zetten. Als het verhaal je wat vreemd in de oren klinkt, is dat normaal. Naarmate het stuk vorderde werden sommige zaken dan ook zeer bij de haren getrokken en het *mushy mushy* einde viel tegen.

GESTOORD

Wanneer het verhaal niet van de hoogste kwaliteit is, moet je op je spelers kunnen vertrouwen om het publiek toch nog te kunnen entertainen. Historia heeft daarbij duidelijk lessen getrokken uit het verleden. De personages waren voor het grootste deel perfect getypecast. Vermits de meeste figuren letterlijk uit een instelling dienden te komen, kon er tamelijk stereotiep gespeeld worden. En dit niet enkel met de bewoners van de instelling, maar ook de aanwezige politieagenten zorgden voor een komische noot. Deze stereotypen zorgden dan ook voor een zeer luchtig en aangenaam vertoon. Het publiek, wij inclusief, moest dan ook vaak lachen met de oneliners die vanaf de scène werden afgevuurd.

Hoewel de meeste personages

met glans neergezet werden, waren er sommigen die enige tijd nodig hadden om zich volledig in hun rol ingewerkt te krijgen. Ook viel het op dat wanneer van de stereotypes afgegaan werd en de rol van de vrouwelijke kidnapper bijvoorbeeld een ander — softer — karakter kreeg, het personage minder sterk neergezet werd. Ook andere spelers hadden soms moeite om uit het stereotype te komen, of in het geval van de niet mentaal gestoorde personages, om een volwaardig karakter neer te zetten met niet steeds dezelfde gelaatsuitdrukkingen.



(CHRISTINE LAUREYS)

AMATEURTHEATER

Dat alles deed echter weinig afbreuk aan het totaalspektakel. De a capella-uitvoeringen van een van de actrices — wiens karakter zich Edith Piaf waande — bracht kippenvelmomenten met zich mee. Anderzijds bleken achteraf zowel mannen als vrouwen zich ook zeer goed te kunnen vinden in het soms wel heel strakke zwarte T-shirt van de mannelijke overvaller.

Ondanks sommige mindere momenten, zowel in het verhaal als in het neerzetten van de personages, wist Historia met het eigenlijke toneelstuk de teleurstellende teaser snel te doen vergeten en bracht het met *Kaas enzo* een mooi staaltje grappig amateurtheater.

Filmfirmament

Katanga Business

In de documentaire *Katanga Business* maakt de kijker kennis met de arbeiders, industriëlen en regeringsleiders van de Congolese koperprovincie Katanga. Door de stijgende vraag naar grondstoffen is Katanga hot voor buitenlandse investeerders. Regisseur Thierry Michel toont de kijker met veel *savoir-faire* hoe het er aan toe gaat in een zo goed als straffeloos wingewest van de grondstoffenindustrie.

Documentaires in de cinema, het wordt een al te schaars goed. Dat dit jammer is, bewijst *Katanga Business* van Congo-kenner en RTBF-reportagemaker Thierry Michel. In deze iets te lang uitgesponnen docu gaat hij in onze voormalige kolonie, de Volksrepubliek Congo, op zoek naar het verhaal achter de reusachtige koperontginningsprojecten in de provincie Katanga. Met summere commentaren en hier en daar een (ironisch) streepje archiefbeeld uit de tijd van "onze Kongo" komt de kijker terecht in een complex web van economische belangen met als spil de enorme voorraden hoogwaardig koper en kobalt die Katanga als vanouds zeer geëerd maken bij (groot)industriëlen allerhande.

Katanga Business sleurt de kijker mee in het verhaal van een roofoverbouw waarin niet meteen duidelijk is met wie we nu moeten sympathiseren. Is het de Canadese mijnindustrie die met geld van de Wereldbank een fabriek uit 1913 aan de praat houdt, met navennante arbeidsomstandigheden tot gevolg? Is het de door arbeiders verafgoede gouverneur Moïse Kazumbi, die halfslachtige pogingen onderneemt om op z'n minst een billijk percentage van de woekerwinsten terug te doen vloeien naar de Congolese staat? Zijn het de langzaam fossiliserende vertegenwoordigers van het *Belgique de Papa* die in de Katangese mijnbouw nog steeds

de touwtjes in handen hebben? "Zoek het zelf maar uit," lijkt deze documentaire te zeggen.

Hoe onrechtvaardig sommige getoonde praktijken ook zijn, er mag in *Katanga Business* goddank ook al eens gelachen worden, zoals bij het niet geheel vlot verlopende bezoek van buitenlandse zakenlui, of de ontdekking van een clandestiene opslagplaats die gerund wordt door een Chinese expat die noch het Frans, noch het Engels, noch het Lingala machtig is. Of bij de wrange ironie van de afteling: "De bedrijven in de film, die in 2007 gedraaid werd, verloren door de impact van de economische crisis tot 90 procent van hun waarde."

Daarin schuilt misschien wel de kracht van deze documentaire: de afwezigheid van wat ten huize Leen het Oxfamvingertje genoemd wordt. Regisseur Thierry Michel en zijn ploeg zijn erin geslaagd een al te zwart-witte (*no pun intended*) interpretatie van de problematiek uit de weg te gaan en het moraliseren over te laten aan wie daar baat bij meent te hebben. Daarbij komt nog dat de prachtige Congolese natuur én de kolossale, roestige mijnbouwinstallaties op het grote scherm des te beter tot hun recht komen, waardoor het contrast met de onmiskenbare *bonhomme* van sommige protagonisten des te treffender wordt.

Samenvattend: een intelligent, met veel metier gemaakte documentaire over een economische realiteit die te lande maar op weinig aandacht kan rekenen. Prachtige fotografie, intelligente montage en geen op-geheven vingertjes. Alleen de duurtijd van meer dan twee uur is een beetje te veel van het goede, maar dat willen we voor één keer wel door de vingers zien.

MICHEL LEEN |

Steekkaart

Regie: Thierry Michel

Duur: 135 minuten

Release: 1 april 2009

Cast: Moïse Kazumbi Chapwe, George Forrest, David Malta Forrest, Mobutu Sese Seko, Boudewijn I

Kort: Geen grappen over zwartwerk, alstublieft.

studio
L E U V E N

Achter de schermen (7): Alma

"Tomaten, komkommer, ei en een royale hoeveelheid sla"

Sommige studenten wisselen hun leven van slapen en drinken af met boeiende activiteiten. Die kunnen nutteloos zijn of juist geld opbrengen. Deze week steken we zelf de handen uit de mouwen en smeren we broodjes in een niet nader genoemd Almarestaurant.

ELS DEHAEN |

Aangezien de ligging van deze Alma ons slechts op de kaart bekend is, arriveren we vroeger dan nodig ter plaatse. Het komt plots in ons op dat het waarschijnlijk *not done* is in normale kledij de keukens binnen te wandelen en verwachten ons al aan koksmutsen of haarnetjes.

Hoofdverantwoordelijke Kristien* stelt ons echter gerust: we komen er van af met een almaschort en een wit hoedje. Wanneer we in de omkleedruimte de verscheidene uniformen van het vaste personeel zien liggen, vinden we een alma-

schort inderdaad een meevaller.

In onze nieuwverworven almaplunje haasten we ons langs potten, pannen, ovens en warmhoudende schalen naar de broodjesbar. Oudgediende Alicia* zal ons daar immers inleiden in de verfijnde kunst van het broodjes smeren. Tot nu toe is een broodje voor ons een *smoske met kaas*, maar dit blijkt slechts het topje van de ijsbergsla te zijn.

Niet dat we al aan mythische namen als haringsla toe zijn: wij beheren vandaag de buffer. Deze buffer bestaat uit reeds klaargegemaakte broodjes, die wegens hun populaire karakter toch verkocht zullen raken. Vooral op piekmom-

menten betekent deze buffer een enorme tijdswinst.

We zien de waarheid van deze woorden in wanneer de broodjesbar omstreeks de middagpauze wordt omgetoverd in een arena vol hongerige wolven. Gedisciplineerde wolven, dat wel, want als een gestroomlijnd team bedienen wij samen met Alicia de twee geledingen van de broodjesbar. Voor een eenvoudige club kaas schuif je immers niet aan bij de à la carte-kassa, tenzij je graag viermaal zo lang wacht. Of niet van tomaten houdt.

À LA CARTE

Wanneer de buffer dan de handdoek in de ring moet gooien, verheft onze opleiding zich naar een volgend niveau: de à la carte. We leren dat een ideale club twee schijfjes tomaten, drie schijfjes komkommer, twee schijfjes ei en een royale hoe-

veelheid sla bevat. Al valt daar voor de meer-waardezoeker onder de broodjesconsument altijd een mouw aan te passen.

Wanneer een andere vaste werknemer, Edwina*, ons aanmaant broodjes door te snijden op een correcte manier, vragen we ons in stilte af hoe een broodje in godsnaam verkeerd doorgesneden kan worden. We bekopen deze hoogmoed met een — nog steeds zichtbare — snee in onze linkerduim en een flinke deuk in ons zelfvertrouwen.

Naast het geven van een hernieuwd respect voor handwerk lenen onze collega's zich ook tot psychologisch inzicht in de arbeidersstructuur. Waar we bij Alicia en Edwina niets dan raadgevingen en goede bedoelingen bespeuren, krijgt het concept "machtsmisbruik" concrete vorm bij Axelle*.

Nadat zij zelf de kassa verkeerd

bijvult, uit ze vervolgens haar frustratie door ons langdurig uit te kaffen voor het verkeerdelijk terugleggen van een briefje van 20 euro met de illustratie volgens haar in de verkeerde richting. Terwijl ze zichzelf een broodje smeert, vraagt ze zich luidop af hoe lang wij hier al werken en of we soms niet wisten dat we de bufferzone moesten opkuisen. *Quod non*.

Gelukkig is op dat moment het einde van onze werkdag reeds aangebroken. We hangen ons hoedje aan de haak, gooien onze schort in de wasmand en pinnen uit met onze fonkelnieuwe almadbadje. Blij te moede wandelen we naar huis, al lijdt ons hoofd nog de hele dag onder het gewicht van een fantoomhoedje.

*Deze namen zijn fictief

Willem Vermandere in abdij Keizersberg

“Onderweg is altijd nu”

Vorige week trad Willem Vermandere voor een benefietorkest moederziel alleen op het podium in de kerk van abdij Keizersberg. Het werd een melancholische avond, doorspekt met waarachtige verhalen en filosofische beschouwingen. En hoewel deze West-Vlaamse bard al veertig jaar op de planken staat, weet hij nog te verrassen met een ingetogen lied of enkele droevige noten op zijn klarinet en voetorgel.

TOM DEMEYER |

Veto: *Er zaten vanavond opvallend veel jonge mensen in de zaal...*

Vermandere: «Hoh jonge mensen. Er zijn jonge mensen van tachtig en oude peekes van twintig, die al vast zitten. Wat is dat, jong zijn? Zolang je openstaat voor nieuwe meningen, voor nieuwe visies. En als je al op zeventien jaar een definitief oordeel hebt over de wereld, dan ben je oud.»

Veto: *Wat is het belangrijkste wanneer u muziek schrijft?*

Vermandere: «Als ik muziek schrijft komt dat vaak voort uit improvisaties, die schrijf ik op. Je hebt muzi-

ons, noorderlijke mensen. Ook altijd die muziek in majeur, maar na drie strofen zit je in mineur akkoord. Het is een beetje een getemperd geluksgevoel, een droevige blijheid.»

KLOOSTER

Veto: *De verhalen die u verteld lijken een beetje op nieuwe preken, maar dan in een positieve zin*

Vermandere: «Kijk, je kan je lot niet ontlopen. In mijn jonge jaren ben ik vier jaar en half in het klooster geweest. Om priester, missionaris te worden. Ik heb filosofie gestudeerd en theologie. Dan ben ik naar huis gegaan. Je bent wie je ooit ge-

“Je ziet God in een zwarte mama op de metro in Brussel, of een naakte dame in de duinen aan de zee”

kanten die dat absoluut niet doen. Denk maar aan iemand als Sigiswald Kuijken. Iets improviseren? Die zegt dan aan mij: “Hoe doet ge dat? Ge neemt een instrument vast en er komt daar muziek uit.”»

WEEMOED

Veto: *U speelt heel wat instrumenten, maar in welk instrument kunt u het meeste gevoel leggen?*

Vermandere: «De klarinet, dat is het instrument van mijn kinderjaren. Vanaf het eerste studiejaar was ik daarmee bezig. In het derde studiejaar moest ik voor de meester alle liedjes van de zangles voorspelen. Ik kan veel vertellen over mezelf. En daar zit er inderdaad veel melancholie in. Weemoed, misschien het overwegende levensgevoel van

weest bent. Ik ben dat kleine jongetje die ooit in Lauwe misdienaar was, die in de dorps harmonie zat, voetbal speelde. Dat zijn allemaal dingen in uw leven die je afsluit maar waar je uit voortkomt. Als je er in je leven in slaagt om al die dingen als rijkdom te zien, om kracht uit te halen, dan ben je goed bezig.»

«Kijk, ik ben drie jaar godsdienstleraar geweest, dat is mijn theateropleiding. Dat is een van de hardste tijden uit mijn leven geweest. In een staatschool elke week godsdienst geven, verschrikkelijk: ik had nog geen eigen leslokaal. Hoe minder ze mij daar zagen, hoe beter. Ondertussen begon ook dat oude kinderlijke geloof ook wel te sneuvelen.»

BOOSHEID

Veto: *U stond vanavond opnieuw in een kerk, maar toch relateert u het geloof?*

Vermandere: «Ik heb verteld vanavond dat God de meester is van de vermommingen. Ik heb teveel miserie gehad in mijn leraarstijd. Een van mijn leerlingen vertelde me na de paasvakantie: “Meester mijn

“In een klarinet kan ik het meeste gevoel leggen”

goed hij was. Een week later werd ik op de pastorie geroepen in Nieuwpoort; ik vertelde ketterijen aan de kinderen. Kort daarna ben ik opgestapt. Met de jaren neemt de boosheid af, je begint dat met

INSPIRATIE

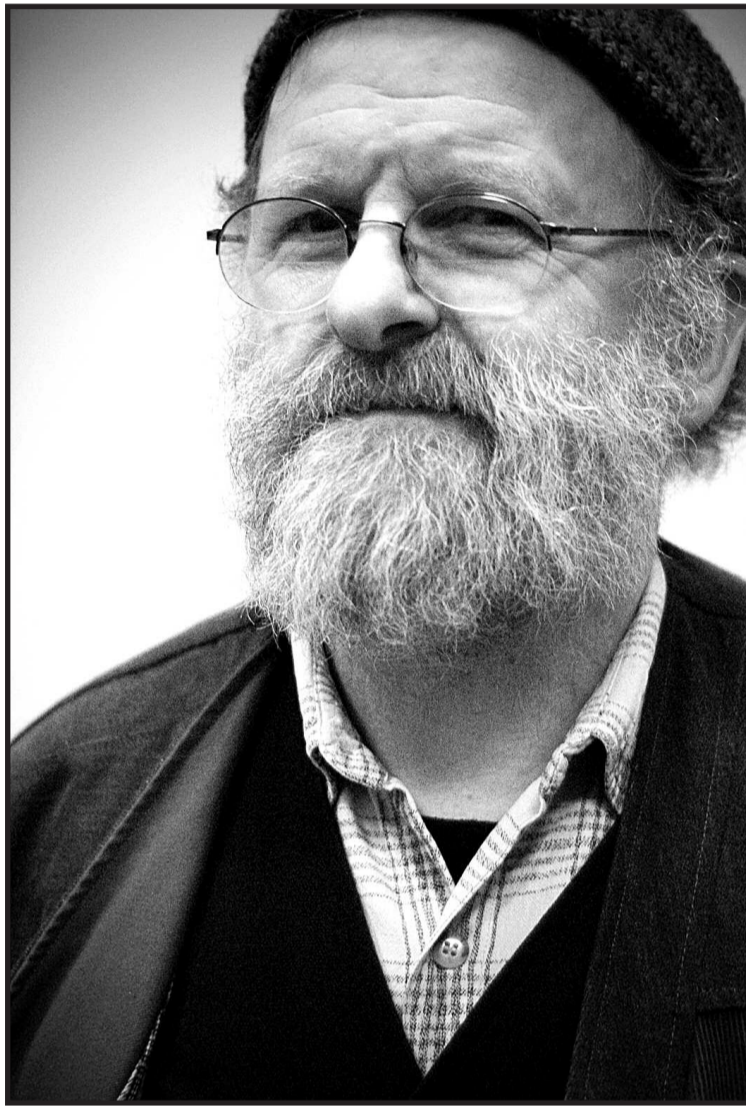
Veto: *Wat brengt de toekomst nog voor Willem Vermandere?*

Vermandere: «Hoh kijk ik plan van dag tot dag. Onderweg is altijd nu. We zien wel waar de inspiratie komt, je moet bewust leven. Wat Anais Nin zegt: “Ik schrijf niet om beroemd te worden, of om geld te verdienen. Ik schrijf om dit leven te verheven.” Dat is de kern van de zaak.»

Veto: *Hoe lang wilt u nog doorgaan?*

Vermandere: «Dat weet ik niet. Zolang ik niet ziek word van al die files en zolang broer ezel het kan dragen. Er zijn mensen die aan hun vijftigste al suffen en stilvallen, en je hebt er die aan hun tachtigste nog bloeien. Wat het geheim is van een lang leven? Ik weet het niet, elke dag een Rodenbach of een goeie trappist? Neen, is het niet iedereen gegeven, dat zal dan wel zo zijn zeker? Er is daar geen recept voor.»

«Wanneer ben je artiest? Wanneer je uniek bent. Alle fasen van uw leven die je positief, als één stroom energie, in de bedding van je kunstenaarschap weet te plaatsen. Wat is water? Over het zand stroomt niets, maar als het in een kanaal komt. Je moet structuur hebben in je gedachtengang. Iedereen moet ontdekken waarvoor hij geboren is, dat is de kostbare parel uit het evangelie. Je moet je leven tot volheid brengen. En dan alle ballast er uit halen. Zit er nog ballast in mijn leven? Ik ben schilder, componist, schrijver, zwerper, zigeuner, vader en echtgenoot. Maar dat geeft je ook energie, je durft je engageren. Laat je storen. Mensen bellen mij en vragen “Willem, stoor ik niet?” Natuurlijk stoor je mij — wat zou je willen — maar het is van de storing dat we leven. De storing toelaten in uw leven, dat is belangrijk.»



(RUBEN VERMEERSCH)

grootvader is gestorven.” En ze vertelde hoe alle mensen in de straat anekdoten vertelden over haar grootvader, hoe fantastisch hij wel was. Ik zei haar dat dat met die man uit Nazareth ook zo gegaan is: toen hij stierf zag pas iedereen hoe

humor te bekijken. En je ziet God in een zwarte mama op de metro in Brussel, of een naakte dame in de duinen aan de zee. Dan zeg ik “God toch, je hebt dat goed gedaan, zo goed vermomd.”»

Studentenmarathon, lopen en zweten in de zon

Een runner's high op het Sportkot

De 41ste editie van de Studentenmarathon in Leuven kon rekenen op de gunsten van de weergoden. In de eerste lentezon liepen studenten en andere recreatieve lopers de overtollige winterkilo's van zich af en konden daarbij kiezen uit drie verschillende afstanden.

FILIP TIELENS |

Een onderzoeksjournalist bij *Veto* moet er iets voor over hebben. Zo liepen wij als een echte Pheidippides, undercover, mee met de Studentenmarathon, na de 24 urenloop het grootste loopevent voor de Leuvense student. Wij hielden het wijselijk bij de kortste afstand en deden het niet eens zo onverdienstelijk. Bovengetekende eindigde zowaar bij de eerste twintig deelnemers op de vijf kilometer. Een journalist moet over een ijzereen conditie beschikken, nietwaar.

MARATHON

De naam Studentenmarathon klinkt misschien wat misleidend, want the real stuff – zijnde de histo-

rische afstand van 42 km en 195 meter – is al een twintigtal jaar van het programma verdwenen. Vroeger liep die marathon langs de Vaart van Mechelen naar Leuven. Maar de tijden zijn niet meer wat ze geweest zijn, net als de conditie van de Student. Vandaar dat de langste afstand nu de halve marathon is. Sire, er zijn geen topsporters meer. De basis wordt wel steeds breder. Na het succes van Kim en Tia is atletiek weer helemaal hip. Ook de start-to-runs schieten de laatste jaren als paddenstoelen uit de Vlaamse grond, zelfs op het Sportkot. De laatste jaren gaat het deelnemersaantal dan ook in stijgende lijn. Dit jaar waren er zo'n vijftig inschrijvingen meer dan het jaar voordien. Al durven wij er onze

stappenteller op verdedden dat het goede weer daar iets mee te maken had.

HALVE BANAN

De loopomstandigheden waren ideaal: een ondergaand lentezonetje en veertien graden. Het goede weer lokte ook heel wat niet-studenten. Het deelnemersveld bestond voor meer dan 60% uit mannen. Al moeten we wel opmerken dat de verdeling over de afstanden verschilt. Op de halve marathon haalden 205 mannen de finish, tegenover 32 vrouwen. Ex-topatlete Marleen Renders won op deze afstand bij de vrouwen. De eerste man haalde het in een uur en tien minuten, zijnde twaalf minuten trager dan het wereldrecord. Hij won een reis naar de Franse Alpen. De overige podiumplaatsen ontvingen een iets studentikozere prijs, namelijk een bierman. Iedere deelnemer kreeg bij inschrijving ook een mooi t-shirt, waarvan er nu

zelfs een hondertal bijbesteld moeten worden.

De tien kilometer was bij beide seksen het drukst bevolkt. De eerste vrouw zou maar liefst twaalfde geworden zijn indien er slechts één ranglijst zou bestaan, wat best een fenomenale prestatie is. De afgelopen jaren waren er ook een aantal

me spier. En dat moet behoorlijk verkwikkend geweest zijn, naar verluidt.

Ondanks de vlekkeloze organisatie van LOKO Sport vonden wij het jammer dat enkel de eerste en de laatste kilometer aangeduid stonden. Bovendien leek het bord “Nog één kilometer” ook behoorlijk

“Na aankomst was er een Aquarius, een halve banaan, en een stuk cake voorzien”

handbikers van de partij, dit jaar helaas niet. Na aankomst was er een Aquarius, een halve banaan, en een stuk cake voorzien. De studenten kinesitherapie masseerden met hun gouden handen menig stram-

vroeg te verschijnen, al kan het ook zijn dat die laatste kilometer voor ons één grote lijdensweg was.

Beeldende kunstenfestival Ithaka toe aan zeventiende editie

Hic sunt dracones

Van woensdag 25 tot en met zaterdag 28 maart loopt in het Instituut voor Aardwetenschappen de zeventiende editie van Ithaka, het beeldende kunstenfestival georganiseerd door LOKO Cultuur. Vijftien kunstenaars creëren er voor jou Artlandis, een mysterieuze wereld van een verloren gegane beschaving, draken en dromen.

HERLINDE HIELE |

Tot 2005 was in het Instituut voor Aardwetenschappen de afdeling geologie van de K.U.Leuven gehuisvest. Sindsdien werd het gebouw al eens gebruikt door de architecten om er hun Existenz-week te organiseren en bekladde een bende enthousiaste kinderen het gebouw van boven tot onder met verf. Volgende week is het de beurt aan Ithaka om het gebouw volledig naar haar hand te zetten.

DRAKEN

Een honderdtal geïnteresseerde kunstenaars toonde in december

vorig jaar interesse om deel te nemen aan het festival. Veertig van hen werkten effectief een project uit en werden uitgenodigd om hun kunstwerk te komen voorstellen. Uiteindelijk werden er vijftien kunstenaars geselecteerd: veertien Vlamingen en één Portugese. "Er werd vooral gekeken of hun kunstwerk in het thema paste en of het ging om jonge, beloftevolle kunstenaars. Daarnaast wilden we ook een divers aanbod tentoonstellen," zo zegt Maureen Pierloz, stafmedewerker bij LOKO Cultuur.

Elk jaar wordt het thema van Ithaka gekoppeld aan de locatie waar het festival doorgaat. Dit jaar

leverde "Aardwetenschappen" de nodige inspiratie om tot Artlandis te komen, "art" daarbij verwijzend naar aarde en kunst. De belezen toeschouwer ziet natuurlijk ook een verwijzing naar Atlantis, de legendarische verzonken stad. "Hic sunt dracones," de ondertitel van het festival, verwijst dan weer naar een historische feitje. Toen de wereld nog werd geacht plat te zijn, zouden onvoorzichtige zeevaarders over de rand vallen en daarop worden verslonden door draken. Vandaar dat deze zin ter waarschuwing op menig landkaart prijkte.

RARITEITEN

Een korte rondleiding doorheen het gebouw van Aardwetenschappen doet denken aan een werf in volle constructie. Sommige artiesten zijn al bezig sinds de krokusvakantie, de meesten begonnen vorige week met hun werkzaamheden. Het gebouw met haar half ontmantelde laboratoria en vermoldde vitrinekasten waarin ooit biologische rariteiten pronkten, ademt iets mysterieus uit. De kunstenaars maken dankbaar gebruik van de unieke locatie om hun werk ten toon te spreiden, al merkt een van hen wel op: "Het is een prachtig ge-

bouw maar dat maakt het ook wel moeilijk, omdat je kunstwerk moet concurreren met een locatie die op zich al heel bijzonder is."

Naast de permanente tentoonstelling kan je op het festival nog een aantal andere activiteiten meepikken. Woensdag is er om 20u30 Film@LOKatiOn, waar de Japanse animatiefilm *Howl's Moving Castle* zal worden geprojecteerd. Een poëtische film over kastelen en tovenaars, volledig in het thema van Artlandis. Donderdag komt om 19u30 het improvisatietheater *Preparee* en om 21u. zal Bad Cirkuz er de ziel uit zijn lijf komen spelen.

De tentoonstelling is gratis te bezoeken vanaf 12u tot 22u en op zaterdag van 10u tot 17u. Meer info op www.ithaka17.be



(RUBEN VERMEERSCH)

Nederlandse rockband Di-rect speelt "Tommy" Neergang in den vreemde

Dinsdag 10 maart presenteerde de Nederlandse rockband Di-rect in de stadsschouwburg een adaptatie van Tommy, de rockopera van The Who. Het vaak onbegrepen meesterwerk uit 1969 is vertaald het Nederlands en vertelt het verhaal van de flipperkast-messias Tommy.

REMY AMKREUTZ |

Een grote band in Nederland, grotendeels onbekend in België: Di-rect. Gitarist Frans 'Spike' van Soest lijkt het dinsdagavond niet te deren. Al na amper een minuut probeert hij het publiek te bespelen. Voor de pauze slagen hij en zijn minder prominent aanwezige bandleden echter niet in dit opzet. Hoewel het verhaal bevremdend is — Tommy ziet als jongetje zijn vader de minnaar van zijn moeder vermoorden en raakt verdoemd in een trauma — kijken de toeschouwers apathisch toe. Pas na de pauze, wanneer Tommy uitgroeit tot een messias door zijn flippertalent, wordt er voorzichtig geapplaudisseerd en krijgt de band zelfs een, weliswaar door henzelf gevraagde, staande ovatie.

Het publiek lijkt te wachten op een musical, maar krijgt iets heel anders voorgeschoteld. De melange van wensen lijkt te contrasteren met de eenduidigheid van het optreden: rock op toneel. De oudere fans van The Who, nu gekleed in pak en bijbehorend attaché-koffertje, kijken afwachtend toe. Het explosieve gitaarspel van Spike en het drumwerk van Jamie Westland kunnen de vergelijking met hun evenknieën van The Who doorstaan en zij dragen dan ook de voorstelling. Zanger Tim Akkerman daarentegen lijkt zich iets te zeer in te leven en staat haast timide op het podium.

GEFORCEERD

De originele teksten werden door Jan Rot naar het Nederlands vertaald. Naast enkele leuke taalvondsten — zo werd *Pinball Wizard* *Koning Flipper* — zijn de teksten gelardeerd met geforceerd gerijm ("Hoe moet hij gered/Zonder heilsgebed?") en gezochte alliteraties ("Maak het je maar makkelijk, makker!"). Zinsneden als "bezoek de bezielde zoektocht" komen over als rijmelarij en leiden zodoende de aandacht af van het verhaal zelf. Ook doen sommige vertalingen de wenkbrauwen minstens fronsen: "You know her daddy gave her magic/I can tell by the way she walks" werd "Haar pa had toverchromosomen/Zelfs een rashomo wordt bekeerd".

Op de muzikale uitvoering valt daarentegen weinig af te dingen. Gecontroleerd, soms op het routineuze af, wordt de rockopera ge-bracht door een band die normaliter te vinden is op festivalpodia. Hoewel het theater niet de juiste biotoop voor Di-rect lijkt te zijn, is het optreden toch verdienstelijk. Spike, die met zijn vertolking van de sadistische neef Nico het verhaal tot leven laat komen, is hier verantwoordelijk voor. Tim, voor de pauze haast ondergesneeuwd, weet zelfs de barrière tussen de band en het publiek te slechten. Dat hij hiervoor wel van het podium af dient te komen en over stoeltjes moet klimmen doet niet ter zake.

Enkele dagen later zitten we voor het televisiescherm. Nog voordat het beeld is verschenen klinkt de journalisten: "Zanger Tim Akkerman van de rockgroep Direct verlaat na de lopende theatertournee de band." In alle haast is die morgen een persconferentie belegd, alwaar Tim mededeelde dat zijn muzieksmaak is veranderd. Op de vraag waarom juist de beslissing kenbaar wordt gemaakt volgt geen antwoord.

Contertainment speelt met kitsch en kunst Guerillaoorlog tegen gladde cultuur

In de intieme voorstelling Contertainment van Braakland en het Alibicollectief nemen een beeldkunstenaar en muzikant de toeschouwer mee op een wonderlijke roadmovie. Een zingende Barbie en buikdansende appelsienen prikkelen de fantasie in deze absurdistische voorstelling.

FILIP TIELENS |

Op het schip *Eliane* in Brussel ging *Contertainment* vorige maand in première. Het decor past wonderwel bij het verhaal dat beeldmaker Pat Van Hemelrijk en multinstrumentalist Geert Waegeman willen vertellen. Beide zeelieden meren deze week aan in Leuven en zetten voet aan wal in de Molens van Orshoven. Drie avonden lang tasten ze de grenzen van de goede smaak af, het vasteland deze keer.

MUPPETSHOW

De titel *Contertainment* verwijst naar het gemakkelijkste format dat heden ten dage in de reclame en op televisie gehanteerd wordt: entertainment. Beide heren nemen een loopje met de grenzen van het format en kleuren netjes buiten de lijntjes. Dit levert een voorstelling op "met een hoekje af". Zo gebruiken ze enkel objecten die niet op een scène thuishoren. In de Brabantstraat in Brussel vonden ze kitschgadgets in Chinese en Turkse boetiekjes. Door een andere manier van kijken naar deze voorwerpen proberen Pat en Geert het schone in het lelijke op te

roepen. Zowel smartlappen, glamour, pinguïns, konijnen en speelgoedautootjes passeren de revue. De voorwerpen worden uitvergroot en in close-up op een scherm getoond, zonder echter high-tech te worden. Het blijft een ambachtelijke voorstelling en de spelers amuseren zich rot op scène.

Zingende Barbie en buikdansende appelsienen

De toeschouwers worden meegenomen op hun reis in een container. Deze absurdistische roadmovie brengt het publiek achtereenvolgens onder water, in de woestijn en in de ruimte. Net als in de *Muppetshow* komen ze onderweg allerlei figuren tegen, zoals Commissaris Flik. Hij achtervolgt de container, en probeert er achter te komen wie of wat er in zit. Heel de voorstelling draait rond escapisme. De container kan dienen als metafoor voor illegale vluchtelingen, maar net zozeer gaat *Contertainment* over vluchten in de fantasie, op internet, in de muziek, enzovoort.

MONTHY PYTHON

Geert Waegeman zorgt voor het extravagante en kitscherige klanktapijt en zingt ook met behulp van stemvormers. Met zijn muziekgroep Cromagnon tast hij de grenzen af van rock, klassiek en filmmuziek, net als DAAU. Pat Van Hemelrijk richtte samen met Josse De Pauw in de jaren zeventig Ra-deis op, en speelde daarmee tal van woordenloze voorstellingen over heel de wereld. In dit anarchistische verhaal zie je ook hoe de miniatuurpoppetjes gefilmd wor-

den. De backstage wordt de frontstage. Pat gaat als een punker met de figuren om, grappig en respectloos. De stijl van humor kan het best vergeleken worden met Monty Python. *Contertainment* is lekker fout entertainment. Met als belangrijkste vraag: worden wij hier beter van? Misschien niet, maar dan hebben we ons alvast weer eens goed geamuseerd.

Contertainment speelt op 25, 26 & 27 maart in de Molens van Orshoven te Leuven, telkens om 20u. Tickets zijn te bestellen op tickets@braakland.be.

KULEUGEN

Maandag 23 maart 2009 — jaargang 4 — 2008-2009 — nummer 19 — www.kuleugen.be

Doe-het-zelfketens doen gouden zaken.

De crisis laat niemand ongemoeid en iedereen wordt getroffen. Toch zijn er in tijden van teloorgang ook winnaars. Één van de winnaars zijn de doe-het-zelfketens in Leuven, met Brico die de kroon spant.

Bouwen is ongelooflijk duur geworden. Verbouwen is voor menigeen de enige oplossing om zich van een eigen stekje te voorzien. Dat verbouwen wordt blijkbaar hoe langer hoe meer gedaan door de inventieve man of vrouw en steeds minder door de vakman. Dat wijst onderzoek uit die bij doe-het-zelfers een grote financiële inzet optekent.

“Dat het enkel in Leuven is dat de ketens zo'n winst boeken deze week is wat bizar,” zegt Bo

Ten, “we mogen deze winsten niet veralgemenen naar heel België maar het kan een barometerlezing toegedicht krijgen.”

NAGELS

We trokken zelf op onderzoek en gingen naar waar de doe-het-zelfer zijn materiaal haalt. We waanden ons als in een Brico in oorlogsgebied, *Gaza revisited*. De grote recente verkoop laat zich merken, maar enkel in specifieke secties van de winkel. De loodgieterij, het sanitair en de dakwerking hebben weinig baat bij de investeringen van Jan Modaal. De spaanderplaten, de nagels en de hamers verkochten wel als zoete broodjes. “Het lijkt alsof er een orkaan op ons af-

komt,” vertel Fons Wolkers, verkoper in de Gamma.

Fons bekijkt de cijfers uit een heel ander standpunt: “De stijgende verkoop is vooral toe te schrijven aan een grote groep *jeunesse*. De jongens en meisjes kwamen eerst vragen om hamers en sikkels. Na daarvan een voorraad te hebben ingeslaan, gingen ze tekeer als gekken, het leek alsof ze een bos wilden bezetten of een fort bouwen,” gaat Fons verder.

De onverlaten hadden hun reuutjes achtergelaten en daarmee konden we inderdaad Fons zijn verhaal bevestigen. Een greep uit de aankopen: beton, platen allerlei, nagels, lijm, kas-

seien en linkshandige werktuigen.

VUUR

De naburige winkel *Molotovcocktails-R-us* kreeg de jongelingen ook over de vloer. Ze stonden roodgloeiend en kochten de vodden, lucifers en brandalcohol om hun “kraakpand te renoveren,” getuigt Putin Puta. “Ze waren zelfs zo vriendelijk om mijn leeggoed van flessen terug te brengen,” gaat hij verder.

Jammer genoeg konden we de kopers niet strikken voor een interview, maar ze willen ons wel te woord staan op de volgende NSV-betoging. Dat belooft!

Opmars tegen Kinopolis

In de strijd om de euro van de filmkijker slaan de Studio's een nieuwe richting in. Ze stappen af van de hedendaagse blockbusters en brengen alternatieven voor de meerwaardezoeker. Elke week, zolang de voorraad strekt, publiceren ze op deze pagina hun *feature* van de week.



Rectorsevaluatie (5)

“Wat de Fernand kan, kan ik ook”

De storm rond de rectorsevaluatie weigert angstvallig te gaan liggen, nadat KULEuGen twee weken geleden een anonieme bron bij LOKO aan het woord liet. Resultaat: één kortgeding en twee rechtzettingen.

De eerste rechtzetting komt van LOKO zelf. Daar klinkt het dat “overlegd zal worden over het al dan niet bespreken van het officiële standpunt op het overleg over de op de AV te agenderen standpunten. Wanneer het dan echt een *topic* wordt op de AV, daarover hebben we nog geen uitsluit. Wel wil LOKO duidelijk stellen dat alles wat reeds gezegd is berust op pure speculatie.” (*mmmm lekker, speculaas, red.*)

Die mening is ook Ben Crabbé toegedaan, presentator van het tv-programma *Blokken* en volgens de bron die KULEuGen aan het woord liet kop van jut in deze zaak. “Wie verzint die onzin toch?” vraagt Crabbé zich af. “Al een geluk dat KULEuGen geen respectabele krant is, want de mensen geloven dat dus hé. Ik zat overlaats nog in Café Den Aflaat in Tienen daar zat dus effectief een student die KULEuGen hoog genoeg inschatte om die zever voor waar aan te nemen.”

Crabbé eist nu via zijn advocaat J. Versammen dat KULEuGen de bewuste beweringen volledig recht zet (zie hiernaast). Bovendien spant hij een kortgeding aan om alle exemplaren van KULEuGen waarin het gewraakte artikel voorkomt te laten vernietigen. Bij het te perse gaan was de uitspraak nog niet bekend, maar Crabbé is zeker van zijn stuk: “Wat de Fernand Koekelberg kan, kan ik ook.”

Rechtzetting:

“ s p f v C
D t r d e s a r
e e a u i c n a
b u k e u B b
e i i l e é
w t i n d d n
u s s e ”

Nieuwe logo Leuven:

Leuven:

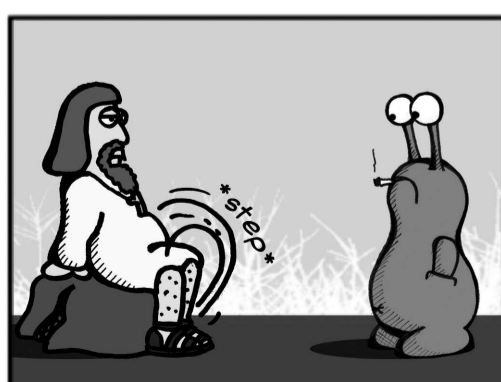
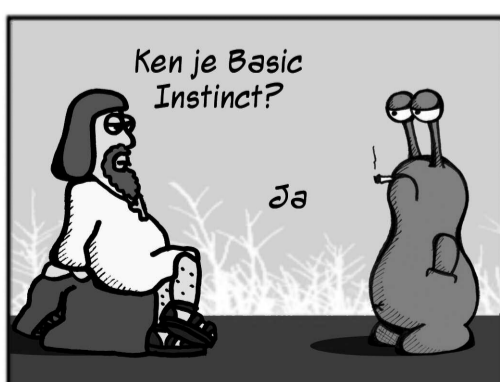
Onafhankelijke stad van Louis Tobback

Donderdag 26 maart: Kristof Dronkaart organiseert Leuven's eerste verstopperijtsdag. Verzamelen 9.30 aan de centrale bibliotheek.

Tweemaal proficiat K.M.

Freddy

door Sh3L14C



www.shellac.be

1. De Joodse gemeenschap schenkt K.M. de “Anne Frank Prijs” voor zijn uitzonderlijk prestatie in het veld van de verstopkunst.
2. K.M. brak op spectaculaire wijze de studententijd van de honderd meter sprint met drie honderdsten van een seconde. Tevens deed hij dit met hindernissen zoals trappen en deuren openen en sluiten.



veto
houdt je op de hoogte

Loop eens langs bij

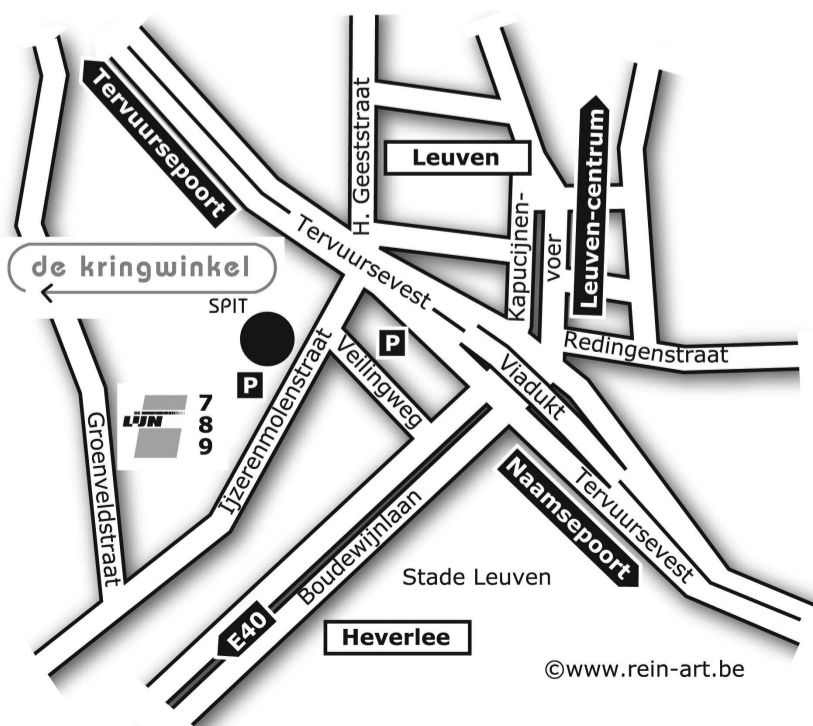
De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

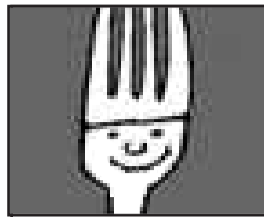
Open: ma - vrij: 10 - 18u
zat: 10 - 17u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be



©www.rein-art.be

(advertentie)



Menu van de week

in Alma 1-2-3

24 - 28 maart 2009

A1 = alleen Alma 1



A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2



= vegetarisch

dinsdag

Braadworst met bloemkool in room A1+A3	2,60
Burrito El Paso	4,90
Garnaalkroketten met slaatje en dressing	3,90
Kippenlapje met groenten en saus A1+A3	3,90
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A2	4,50
Koninginnenhapje	3,40
Spaghetti bolognaise A2	2,60/3,00
Varkensblokjes uit Sri-Lanka met groenten	4,50

woensdag

Entrecote uit de Auvergne met kruiden	4,90
Kippenburger met ananas en paprika A2+A3	2,60
Spaghetti bolognaise A1+A3	2,60-3,00
Varkensgebraad met spruitjes	4,50
Vegetarische lasagne	3,90

donderdag

Chili sin carne met boontjessalade	3,90
Koninginnenhapje	3,40
Pensen met appelmoes	2,60
Schartongrolletjes met witloof	4,90
Steak met groenten A3	4,50
Steak met groenten en saus A1+A2	4,90
Witloofgratin met puree	3,90

vrijdag

Cordon bleu met roquefortsaus	4,50
I Casarecci	3,90
Kippenlapje met groenten en saus A1	3,90
Spekreepjes met ketjapsaus en spinazie	2,60

zaterdag

Chili sin carne met boontjessalade A2	3,90
Kippenburger met ananas en paprika A2	2,60

Filmticket voor slechts 5€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege**

(advertentie)

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 35 - Nummer 19
Maandag - 23 maart 2009

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Ken 'tropisch' Lambeets

Redactiesecretaris & V.U.:
Christoph 'woestijnklimaat' Meeussen
's Meiersstraat 5 - 3000 eLeuven

Redactie:
Maud 'noordelijk' Oeyen, Els 'Zephyrus' Dehaen, Christine 'Boreas' Laureys, Eric 'gat in de ozonlaag' Laureys & Roel 'ijstijd' Moeurs

Medewerkers deze week:

Remy 'vorst' Amkreutz, Jeroen 'steppe' Baert, Joachim 'toendra' Beckers, Pieterjan 'opwarming' Bonne, Bet 'noordeuropees' Bosselaers, Nele 'chinaklimaat' Bruynooghe, Liesbet 'neerslag' Coolen, Jeroen 'poolijs' Deblaere, Tom 'gebergte' Demeyer, Lisa 'gematigd altijd droog klimaat' Develtere, Karolien 'Al Gore' De Turck, Wouter 'subtropisch klimaat' Dhaese, Philip 'permafrost' Gallasz, Maarten 'taiga' Goethals, Frederik 'klimaatontkenning' Herregods, Simon 'broeikas' Horsten, Geert 'overspoeld Nederland' Janssen, Herlinde 'savanne' Hiele, Michiel 'orkaan' Leen, Liesbeth 'straalstroom' Ronsmans, Ide 'El Niño' Smets, Andrew 'sneeuwbal' Snowball, Thomas 'stormseizoen' Thielemans, Filip 'zomermoesson' Tielens, Mathias 'wintermoesson' Vanden Borre, Kris 'Mistral' Vanelderen, Xavier 'Sirocco' Vankeirsbeck, Bo 'föhn' Vanluchene, Stephanie 'twister' Verbeken, Ruben 'tsunami' Vermeersch.

Cartoons:
Negu, Fannes & Sh3L4C

DTP:
Pieter-Jan Bonne, Christine Laureys, Jeroen Deblaere, Christoph Meeussen, Roel Moeurs

Eindredactie:
Els Dehaen, Christoph Meeussen & Ruben Bruynooghe

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - Annelies Magits
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (, tekst, foto, lay-out,...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden

Kringkalender

Chemika
Burn baby Burn!
TD@Albatros op 31/3 om 22u

24u Doc's Bar@Doc's Bar
op 30/3 om 22u

Cultuur
Ithaka@Gebouw
Aardwetenschappen –
Redingenstraat op 24/3 om 19u

Sport
WSF –
Inlinehockey@locatie
later te bepalen op 25/3 om 18u

Ithaka 17@Instituut voor
Aardwetenschappen,
Redingenstraat 16 op 24/3 om 19u

Erasmuscup@Universitair
Sportcentrum + Sporthal
KHLLeuven op 30/3 om 12u

Ekonomika
Eko TD@Lido op 24/3 om 21u

WSF –
Circustechnieken@KHLLeuven op 1/4 om 18u

Medica
Schrabal@Doc's Bar op 26/3 om 22u

Kringen die hier ook hun activiteiten willen zien staan kunnen deze aanvullen op de LOKO-kalender waarna deze hier worden overgenomen

Berichten

ACTIVITEITEN

THEMAHUIZEN

Filmvoorstelling 'Thirst'
(Taorokende)
Ma 23 maart, 20.00 uur,
Auditorium Zeger Van Hee,
Tiensestraat 41. €1

Uitstap Brussel: Expo It's Our Earth en rondleiding brouwerij Cantillon (EcoLoco)
Ma 30 maart. Van 11.30 uur tot 18.00 uur. Prijs: €10 (incl. trein, expo en rondleiding brouwerij).
Inschrijven:
ecoloco.leuven@gmail.com.

Lezing 'Privatisering van het onderwijs in het Zuiden' door Ides Nicaise (Taorokende)
Ma 30 maart, 20u, Auditorium Van der Eecken, Naamssestraat 69. Toegang gratis.
Leuven Dint! (EcoLoco)
Woe 1 april. Lichten uit van 21 tot 22u. Iedereen welkom in

Wereldcafé. Coop (Bondgenotenlaan 131) vanaf 20u. Doorlopend akoestische optredens. Eindigt met een jamsessie: eigen instrument meenemen! Toegang gratis.

Filmvoorstelling '8' i.s.m. Afrika Filmfestival (Taorokende & EcoLoco)
Vr 17 april, CinemaZED. Meer info: www.afrikafilmfestival.be.

Het Grote Privatisering Stadspel (Taorokende)
Ma 27 april, 19u30. Spel in teams van 4 of 5 personen. Inschrijven: mailen naar taorokende@gmail.com voor 23 april.
Meer info of vragen: http://taorokendethemahuis.studentenweb.org

Voor meer informatie:
www.veto.be

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond
tussen 8 en 9

Studentenradio op het
ritme van de bierstad



MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

Oplossing

7	6	1	8	4	5	2	9	3
4	8	3	9	2	7	1	6	5
2	9	5	1	3	6	8	7	4
3	7	9	6	1	8	5	4	2
6	1	8	4	5	2	9	3	7
5	4	2	7	9	3	6	1	8
9	5	4	3	8	1	7	2	6
1	2	6	5	7	4	3	8	9
8	3	7	2	6	9	4	5	1

Minisudoku

		2	9		3			1
				1		6		7
6					2		9	3
	2	5	1	3		7		4
		6		5	7			
	1	9		8			5	
1			6	2	4	9		8
		4		9		1		
3	9		5	7	1			

Quote van de week:

“Ga eens zeggen minder fricassee op te scheppen. Ze zijn weer erg gul” (cassière in Alma II)

Wij tikken met plezier al uw werkjes.
Kris Rosselle
Hof ter Bekelaan 12
3020 Herent-Winksele
Tel. 016/20 70 77

(advertentie)

92,9%
van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Associatie Katholieke Universiteit Leuven

(advertentie)

“We blijven bij dezelfde formule”

Melodieuze gitaarpartijen, licht pompeuze orgelklanken en het markante, getormenteerde stemgeluid van frontman James Walsh: ook op hun nieuwe, inmiddels vierde album *All The Plans* blijft deze ‘Starsailor-formule’ aanwezig. Vele lovende recensies zijn reeds verschenen en het pianootje van eerste single ‘Tell Me It’s Not Over’ zit al een tijdje in ons hoofd. Vorige woensdag trakteerde James Walsh de Leuvense studenten op een akoestische liveset op een zonovergoten Oude Markt. Hits als ‘Four To The Floor’ en ‘Silence Is Easy’ bleven ook zonder band behoorlijk overeind.

BET BOSSELAERS & MATHIAS VANDEN BORRE |

Een uur na het optreden zitten de vier Britten op een terrasje, James Walsh bestelt vol overtuiging een Kriek. So not rock-’n’-roll, denkt u misschien, maar dat is het eeuwige thema in hun muziek — oh, kommer en kwel! — evenmin. Niet dat het ons stoort. “Je moet doen waar je goed in bent,” luidt de wijze les van James Walsh.

Veto: Veel studenten vandaag. Maakten jullie in die periode veel plezier?

James Walsh (zang & gitaar): «Jazeker!»

Barry Westhead (keyboard): «We brachten de meeste tijd door in de pub (lacht).»

Walsh: «We misten de lessen; we waren gewoon dronken. Het beste aan onze tijd aan de universiteit (Wigan and Leigh College, red.) was dat we elkaar hebben ontmoet en een band hebben opgericht. En nu zijn we nog steeds hier, bier aan het drinken in Leuven. We hebben enkele geweldige mensen ontmoet, zoals Peter Frampton (arena-rocker uit de jaren ‘70, red.).»

Veto: Waarom kozen jullie Leuven uit voor een akoestisch optreden?

Walsh: «We hebben goede herinneringen aan het Marktrock festival. In 2006, met Sugababes en Bodycount. Leuven is een geweldige plek om te zijn, een groot verschil met Brussel.»

Veto: *All The Plans* klinkt in vergelijking met het vorige album *On The Outside* wat meer ingetogen. Waar gingen jullie vanuit bij het schrijven?

Walsh: «Tell Me It’s Not Over was een van de eerste nummers en heeft zowat de hele stijl van het album bepaald. *Boy In Waiting* bracht ons in een Amerikaanse country-sfeer. Andere nummers als *Change My Mind* hebben een gelijkaardig gevoel.»

Veto: Waarom lieten jullie de rock-’n’-roll van het vorige album achterwege?

“Ron Wood kwam binnen met zijn Fender Stratocaster en een halve fles wodka, nam een paar flinke teugen en speelde wat nummers”

Walsh: «We worden oud, weet ik veel! We willen iets anders doen met elk album en hebben het hardere werk wat achter ons gelaten.»

Westhead: «Het heeft allemaal met seks te maken (lacht). Wat was de vraag nu weer?»

GELD

Veto: Het nieuwe album klinkt heel natuurlijk. Is dit de definitieve

Starsailorsound?

Walsh: «Ik denk van wel. Er staan sterke stukken akoestische gitaar naast piano op dit album. Dat voelt natuurlijk aan voor ons.»

Veto: Waarom kozen jullie om weer met jullie originele producer Steve Osbourne van jullie eerste album *Love Is Here* samen te werken?

Walsh: «We hadden een sterke figuur nodig in de studio, iemand die ons kon motiveren. Steve Osbourne is niet bang om ons te vertellen wanneer hij het niet eens met ons is. We hadden wat meningsverschillen in de studio,

Me It’s Not Over’ raakt je vanaf de eerste seconde. We speelden het eerst live en kregen goede reacties.»

Veto: Wat vinden jullie van de *Thin White Duke*-remix?

Walsh: «Ik vind hem goed, vooral als hij geld opbrengt (lacht)! Grapje, hij klinkt goed.»

LEGENDE

Veto: De reviews van *All The Plans* waren over het algemeen zeer goed. Betekent dat veel?

Walsh: «Het is altijd leuk om goede recensies te krijgen. Maar het hangt ervan af hoe het je beïnvloedt, vooral voor je verdere succes. Wanneer je slechte reviews krijgt en niemand komt naar je concerten, is dat verontrustend. Maar wanneer de mensen nog steeds naar je concerten komen, zich amuseren en albums kopen, dan doet het er eigenlijk niet toe.»

Veto: Vinden jullie het essentieel om jullie eigen sound te behouden?

Walsh: «Dat is zeker niet essen-



(JOACHIM BECKERS)

maar zo was het een meer gepassioneerde ervaring. Je hebt ook van die producers die je laten doen en er verder niet om geven. Te veel

tiel maar je moet altijd proberen te doen waar je het best in bent. We doen The Rolling Stones bijvoorbeeld niet na. We blijven bij dezelfde formule. Wanneer je een soort *blueprint* hebt van wat je doet en waar je goed in bent, dan blijf je daar best bij. Het is zoals Joaquin Phoenix die een rapalbum wil maken: waarom zou je zoiets willen doen, als je zo’n geweldig acteur bent.»

Veto: Op de nieuwe plaat werkten jullie samen met Ron Wood (gitarist van The Rolling Stones red.). Hoe was dat?

Walsh: «Geweldig! We dachten niet dat hij tijd zou hebben, maar na de promotie van *Shine A Light* (de nieuwe Rolling Stones-documentaire van Martin Scorsese, red.) maakte hij tijd vrij om naar de studio te komen. Hij kwam binnen met zijn Fender Stratocaster en een halve fles wodka, nam een paar flinke teugen en speelde wat nummers. Een levende legende!»

Veto: Jullie speelden ook al als voorprogramma van voor The Rolling

Stones.

James ‘Stel’ Stelfox (bas): «Ja, zalg. Ronnie (Wood red.) die naar ons keek vanop de zijkant van het podium. Beeld je maar in wat dat met je doet.»

PHIL SPECTOR

Veto: In welk van jullie vier albums kroop de meeste moeite?

Walsh: «Ons tweede album (*Silence Is Easy*, red.). Dat heeft veel tijd gekost. Onze producer Phil Spector sloeg een beetje tilt. Het derde album (*On The*

“Wanneer Coldplay een scheet laat in een zak zou dat zelfs verkopen”

Outside, red.) ging vlotter. We konden ons beter concentreren op de klank van het album, eerder dan op het schrijven zelf. Veel van onze gedachten waren op de juiste

LIVERPOOL

Veto: Na jullie tweede album hadden jullie een terugval. Wat deed dat met jullie?

Walsh: «We werden er sterker door. We moesten ons een beetje ingraven en de linies sluiten. Maar tezelfdertijd moesten we erin blijven geloven, blijven doorgaan. Je hebt zo’n ervaringen nodig om te beseffen wat belangrijk is.»

Veto: In welk mate beïnvloeden het uitgebreide touren, promotiewerk, interviews, etc. jullie creativiteit?

Walsh: «Zolang je maar wat tijd

voor jezelf hebt, valt het wel mee. Ik denk dat zo’n tour ook heel inspirerend kan zijn. Het legt een positieve druk op ons, omdat je beseft dat zoveel mensen vol verwachting zijn over wat we de volgende keer gaan doen. Zo proberen we altijd het beste van onszelf te geven.»

Veto: Is muziek maken het enige wat jullie ooit wilden doen?

Westhead: «Zeker en vast! Wij allemaal. Muziek maken is het enige wat we kunnen doen; we zijn hopeloos in al de rest. Ik speelde vroeger zelfs rock-’n’-roll voor de spiegel.»

Ben Byrne (drums): «Barry was net Stevie Wonder! Jij had toch van die lange dreads, niet?»

Veto: Jullie zijn ook voetbalfans. Wie is jullie lievelingsspeler?

Walsh: «Ik ben een Liverpool-fan en voor mij is dat Xabi Alonso. De voorbije jaren heeft hij vaak het verschil gemaakt met zijn *passing*. Iedereen weet wel hoe geweldig Steven Gerrard is, maar je merkt het ook wel wanneer Xabi Alonso niet speelt.»

COLDPLAY

Veto: Wat is jullie visie op de muziekbusiness?

Walsh: «Die is enorm veranderd.»

Westhead: «Internet heeft alles veranderd. Jongeren denken dat het allemaal gratis is omdat ze het kunnen downloaden. Het betekent het einde van platen en platenmaatschappijen, denk ik. Maar dat zullen we pas zien over vijf jaar ofzo.»

Stelfox: «Livemuziek zal altijd wel populair blijven. Bands worden zo gemaakt: kijk naar Coldplay.»

Westhead: «Waarom begin jij nu over Coldplay? Wanneer Coldplay een scheet laat in een zak zou dat zelfs verkopen (lacht). Zet dat maar in je artikel!»

Veto: Komen jullie overeen met de mannen van Coldplay?

Westhead: «Op concerten groeten we elkaar, maar we zijn niet echt bevriend. “Hallo, goed om je te zien, blabla...” Zo gaat het met de meeste artiesten.»

Veto: En de gebroeders Gallagher?

Westhead: «Ze vallen wel mee, zeker? De eerst keer dat we ze ontmoetten, hadden we een kleine ruzie. Maar ik vind ze wel grappig.»

Stelfox: «Arrogant ook (lacht).»

Veto: James, we hebben gehoord dat je een wijnliefhebber bent, maar hou je ook van Belgische bieren?

Walsh: «Ja! Vooral fruitbieren. Aardbeienbier, daar hou ik van.»